

IMMACULATA

2/2001

Č.54

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2001

Březen - abychom po neblahé zkušenosti hříchu uměli se vždy s pokorou a důvěrou vrátit k Otci milosrdenství.

Duben - aby celá církev oslavovala a ohlašovala Zmrtvýchvstání Ježíše a zůstala věrna Jemu a Jeho Evangeliumu.

Květen - abychom se podle Tvého příkladu, Matko, učili přijímat Slovo a dovolil Mu růst v síle Ducha.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě světil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

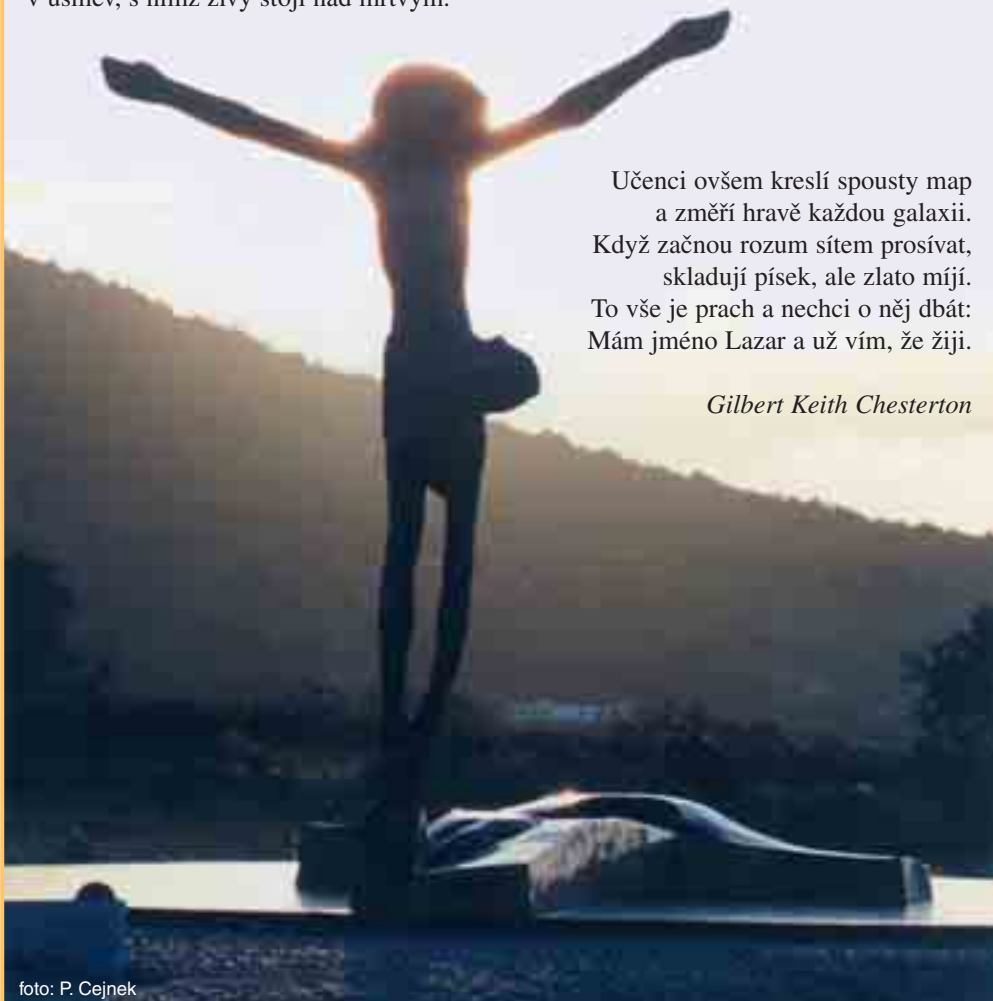
říká se, co nic nestojí, za nic nestojí. Nyní v době postní, po níž následuje doba velikonoční, si všímáme Ježíše, jak plní vůli svého Otce, kterou je spása lidí. Ježíš na tento úkol nevykládá jen trochu svého úsilí, ale dává mnoho, dává vše. Bere na sebe naše hříchy, aby nám otevřel cestu k věčnému životu. Svätý Pavel to shrnuje větou: „Byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži.“ Vidíme, naše spása stála Ježíše velmi mnoho, více ani nejde dát. Boží láska však jde ještě dál: Ježíš, třetí den vstal z mrtvých, a přemohl tak smrt.

I naše cesta, pokud má za něco stát, musí procházet k životu skrze kříž. Ježíš nás vybízí: „Vezmi svůj kříž a pojď za mnou.“ Ne, že by si liboval v utrpení, ale ví, že takto dojdeme bezpečně k cíli, kde na nás již čeká Panna Maria a velké zástupy svatých - k věčnému životu ve společenství s Bohem.

br. Bohdan

OBRÁCENÍ

V té chvíli, kdy jsem sklonil vzpurnou hlavu,
svět vzpřímil se, rub obrácen je v líc,
jdu starou cestou, sama jde mi vstříc,
slyším a rozumím všem hlasům v davu.
Les jazyků s listovím podzimmím,
dřív nevlídný, mi lehce, jasně kyne,
hádanky dořešeny, vzpoura jihne
v úsměv, s nímž živý stojí nad mrtvým.

Učenci ovšem kreslí spousty map
a změní hravě každou galaxii.
Když začnou rozum sítem prosívat,
skladují písek, ale zlato mívjí.
To vše je prach a nechci o něj dbát:
Mám jméno Lazar a už vím, že žiji.

Gilbert Keith Chesterton

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Vedle neúnavné péče o malomocné, pracovali obětaví apoštolští muži na duchovním blahu svých spolubližních. Povzbuzovali je k tomu jak slovem tak příkladem. Jejich práce přinesla brzo požehnaný výsledek, neboť se brzo po jejich návratu z misijní cesty hlásili další jejich rodáci a prosili Františka, aby je přijal do jejich společenství. Byli to Sabbatino Morico, Jan de Capello, Jan od sv. Konstance, Barbarus, Filip a Bernard de Veda. František se jich hned ujal a věnoval jim zvláštní pozornost tak, aby je co nejdříve připravil na jejich povolání. Zároveň si stále více uvědomoval nutnost uspořádání své duchovní rodiny. Nemohli již nadále žít jen tak bez nějakého řádu, který by byl schválen církví, protože v té době se potulovalo světem mnoho jim dosti podobných lidí, kteří se snažili věřícímu lidu vyrvat ze srdcí poslední zbytky svatě víry. Často se stávalo, že na ně lidé hleděli nedůvěřivě. Jinak by tomu bylo, kdyby jejich způsob života byl schválen církví. Pak by ze srdcí lidí byla odstraněna nedůvěra a všeliké podezření. Jednou František svolal všechny své spolubratry a svěřil se jim se svým záměrem.

„Milí bratři,“ pravil jim, „nahlížím, že Bůh ve svém milosrdenství má v úmyslu rozmožnit naše společenství. Proto také myslím, že učiníme nejlépe, když se dohodneme na společném způsobu života, který pak předložíme k úsudku Apoštolskému stolci. Jsem totiž pevně přesvědčen, že ve věcech týkajících se svatě víry, mravů a také řeholních rodin nemůže být nic trvalého podniknuto bez svolení a schválení náměstka Kristova. Proto tedy, milí bratři, až si sestavíme pravidla společného života, odebereme se k duchovní matce, církvi svatě, a oznámíme Svatému otci vše, co Bůh skrze nás, nehodně, již vykonal. Až nám bude známa jeho vůle a bližší rozkazy, budeme moci tím snáze pokračovat v tom, co jsme započali.“

Všichni bratři s tímto zamýšleným plánem souhlasili a slíbili, že mu budou při jeho provedení co nejvíce nápomocni. Ihned jej také poprosili, aby sám

sepsal pravidla společného života podle evangelia a až budou sestavena, že se všichni pak odeberou do Říma a požádají o jeho schválení. Když František viděl tu ochotu a svornost mezi svými bratry, dal se do práce. Dříve však prosil Boha za osvětlení a pomoc. V krátkém čase sepsal z rad a výroků sv. evangelia krátkou řeholi, jejíž základ tvořily tři hlavní evangelní rady - chudoba, poslušnost a čistota. K těmto všeobecným pravidlům přidal některé důležité pokyny, týkající se hlavně společného života bratří, konání modliteb a různých pobožností, zachovávaní církevních postů, poučování lidu apod. V této řeholi nazval svou duchovní rodinu „Menší bratři“, protože mu to tak bylo zjeveno od Boha.

Řeholi pak přečetl bratřím, a když s ní souhlasili, nařídil jednomu z nich, aby ji čistě opsal. Hned další den zrána se pomodlili v porziunkulovém kostelíčku za zdar své cesty a všichni se vydali do Říma, aby prosili papeže o schválení řehole.

Cesta vedla přes Spoleto, Terni, Orte stále blíž k sídlu hlavy křesťanstva. Čas si krátili společnými modlitbami, svatými řečmi a podobně. Konečně se jim před očima vynořil věkovitý Řím. Když se k němu nyní přibližovali, Františkovi společníci pocítovali jakýsi nepokoj. Příčinou toho bylo, že se počali obávat, zda budou k papeži vůbec připuštěni, a když budou připuštěni, zdali nezamítne jejich prosbu. Počali uvažovat, co si počnou, až jim snad papež zakáže žít nadále, jako doposud žili. Ta myšlenka je zneklidňovala tak, že se je ani Františkovi nepovedlo zcela upokojit. Marň jim vysvětloval, že zajisté Bůh, jehož dílem je celý jejich dosavadní život, se o to postará, aby jejich záležitost u papežského dvora byla příznivě vyřízena.

Protože se začalo stmívat, zastavili se na nocleh v nedaleké dědině před Římem. Právě té noci měl František sen, který ho naplnil nesmírnou radostí a přispěl k upokojení bratří. Zdálo se mu, že kráčí nějakou cestou. Nedaleko cesty viděl krásný, silný a velice košatý strom. Čím více se k němu blížil, tím více se jeho krása a mohutnosti obdivoval. Když se však přiblížil až k němu, cítil, že ho nějaká neznámá síla

pozvedla do výše tak, že se bez obtíží chopil vrcholku stromu a když se pak zvolna snašel, sklonil jej až k zemi. V té chvíli byl také poučen o tom, že ten strom znamená římskou kurii a že jako tento strom s pomocí shůry ohnul, tak i za přispění Nejvyššího dobře pořídí u papeže se svou záležitostí.

Když se František probudil, vyprávěl svým společníkům, co se mu ve snu zdálo. „Nuže,“ pravil jim vesele, „zanechte již strachu, když nás sám Bůh ujistil, že naše záležitost bude dobře vyřízena. Podobně jako jsem onen vysoký strom s pomocí Boží sklonil k zemi, tak také Bůh způsobí, že i veliký papež Inocenc III. se k nám milostivě skloní a naší žádosti vyhová.“

Když dorazili do Říma, ihned se začali vyptávat, kde se ubytoval jejich biskup Guido, který sem přišel několik dní před nimi a doposud tu dlel se svými záležitostmi. Po nedlouhém hledání jej našli a hned se uchýlili k svému dobrodinci v přesvědčení, že jim nejlépe poradí, jak a co by měli činit.

Biskup Guido si přečetl jejich řeholi, a když v ní nenalezl nic, co by vyžadovalo opravy nebo změny, přislíbil jim, že je bude všemožně podporovat, aby řehole byla co nejdříve schválena. To mohl učinit tím spíše, že měl v papežské kurii svého dobrého přítele, kardinála Jana Kolonnu od sv. Pavla, biskupa sabinského, který požíval jak u papeže tak u kardinálů veliké vážnosti. Byl to muž mravů bezúhonných, ctnostný a přítel chudiny. K tomuto svému dobrému příteli se biskup Guido odebral a prosil jej, aby podpořil u papeže žádost Františkovu a jeho rodiny. Obšírně mu vypravoval, co o nich věděl, a vylíčil mu to dobré, co vykonali v krátké době jak v jeho biskupství, tak mimo ně. Kardinál Jan si přál vidět tyto muže osobně.

Druhý den se odebrala celá serafická rodina do paláce kardinála Jana, který ji přijal s velkou vlídností. Když zbožný hodnostář spatřil neobyčejnou chudobu svých hostů, v úžasu na ně hleděl. Zvláště František si svým vystoupením získal jeho srdce. Kardinál však byl mužem opatrným, moudrým a hned se nepřimlouval u papeže za někoho, dokud se nepřesvědčil, že žadatel je toho hoden. Proto je podržel u sebe několik dní. Zdálo se mu, že chudoba, kterou si zvolili, přesahuje jejich síly, a proto je nabádal, aby vstoupili do nějakého již

existujícího řádu anebo vedli život poustevnícký. František i jeho spolubratři však projeví pevný úmysl i nadále žít tak jako doposud, pokud s tím ovšem bude souhlasit papež.

Když se kardinál Jan přesvědčil, že František i jeho společníci trvají na svém úmyslu sloužit Bohu a pečovat o spásu nejen vlastní, ale také jiných lidí, oznámil jim jednoho dne, že vynaloží všechnen svůj vliv, aby jejich řehole byla co nejdříve potvrzena papežem. Zároveň je také prosil, aby ve svých modlitbách na něho pamatovali, protože je potřebuje jako každý jiný člověk, a také aby zanechali všech ohledů a od toho dne s ním jednali jako se svým bratrem a upřímným přítelem.

Konečně byl František přiveden spolu se svými bratry na audienci u Svatého otce Inocence III.. Papež seděl v křesle obklopen svými kardinály a očekával je. Když mu všichni vzdali povinný hold jako viditelné hlavě církve, se zalíbením si je prohlížel. Na jeho tváři byl zjevný úžas a údiv nad jejich chudým a drsným oděvem, zároveň však k nim hned cítil náklonnost, když viděl jejich prostotu a pokoru, která byla zjevná z celého jejich vystupování. Proto co nejlaskavěji vyběhl Františka, aby mu bez bázně přednesl svou žádost.

František, povzbuzen tímto blahosklonným přitím, povstal ze země a počal slovy prostými, ale přitom velice uctivými, přednášet svou žádost. Když domluvil podal papeži sepsanou řeholi a prosil jej, aby ji svou apoštolskou mocí schválil. Již během jeho vypravování bylo vidět na papežově tváři a také na tvářích jeho kardinálů ustrnutí nad přísností života, který si se svými společníky vyvolil. Pak jim papež položil několik otázek, aby se přesvědčil, zdali to, k čemu se odhodlali, není pouhým výtvořem chvilkové horlivosti, která brzo zmizí, anebo si skutečně všechno dobře uvědomují a mají pevný úmysl i nadále žít jako doposud.

Po kratičkém přemýšlení řekl: „Milí synové, uznávám vaši horlivost sloužit Bohu, ale přece se mi váš život jeví příliš přísný a drsný. Jak se domnívám, máte v úmyslu vytvořit řád, jehož byste byli základními kameny. Uvažte však, z čeho budete žít, když nebudete mít vůbec žádný jmění?“

„Svatý otče,“ odvětil František, „důvěřujeme pevně v pomoc Ježíše Krista. Máme pevnou důvěru v Toho, který nám slíbil nebeskou odměnu. On nás neopustí, ale postará se, abychom vždy měli tolik, kolik bude k živobytí zapotřebí.“

„Ano, drazí synové,“ přerušil jej papež, „o tom není pochybnosti. Ostatně nejedná se tak o vás, jako o vaše následovníky a nástupce. Neboť o vaší horlivosti a odhodlanosti jsem zcela přesvědčen a vím, že chcete z trpělivostí a odevzdaností do vůle Boží snášet všechny obtíže života, který jste si vyvolili. Pomyslete však, zdali budou s tím také spokojeni ti, kteří se k vám přidruží. Nemyslíte, že se jim bude takový život zdát příliš přísný? Přírozenost lidská je křehká a nestálá. Proto, drazí synové, již kvůli vašemu budoucímu dorostu nemám odvahu schválit tento váš přísný řád.“

Podobně jako papež se vyjádřili i někteří kardinálové. Tu však v rozhodné chvíli, kdy se již zdálo, že Františkova žádost bude zamítnuta, vystoupil kardinál Jan Kolonna. „Svatý otče a moji drazí bratři,“ počal mluvit, „upožorněji vás na to, že zamítnete-li žádost tohoto prostého a chudého muže z toho důvodu, že se nám zdá neobyčejnou a nevyplnitelnou, mějme se na pozoru, abychom tím nejednali proti svatému evangeliu. Skutečně by k tomu došlo, kdybychom prohlásili, že život

tohoto muže dle rad svatého evangelia, je přísný a nesnesitelný, a proto nemůže být schválen. Kdo z nás by se však opovážil tvrdit, že evangelní dokonalost a život, který s ní je v souladu, je něčím zcela novým, nemožným nebo dokonce i nesmyslným, rouhal by se zajisté samému Ježíši Kristu. Neboť On pravil mládenci ve svatém evangeliu: »Chceš-li být dokonalý, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak pojď a následuj mě.« Proto si dovoluji vás všechny ještě jednou prosit jménem tohoto chudého muže, abyste splnili jeho žádost.“

Tehdy Svatý otec přerušil jednání a ujistil Františka, že mu nechce klást překážky, ale protože jde o věc velmi důležitou, musí celou záležitost důkladně promyslet. Nakonec řekl: „Zatím jdi a modli se k Bohu, aby nám ukázal nějakým způsobem svou vůli. Po několika dnech přijď opět, abych ti oznámil, jak jsem se rozhodl. Když poznám, že to, o čem žádáš, je vůle Boží, s nejvyšší ochotou vše vyplním.“ Po těch slovech je všechny co nejlaskavěji propustil.

Po několika dnech, když se bratři modlili o to, aby Bůh zjevil svou vůli ohledně jejich řehole, měl Inocenc III. následující sen: Viděl, jak lateránská bazilika se počíná bořit. Tu však spatřil chudě oděného muže, který přiběhl a vlastníma rukama podepřel bořící se budovu. Když se zahleděl na statečného muže, poznal v něm Františka. Tak Bůh zjevil svou vůli papeži Inocenci III., který potvrdil ústně řeholi menších bratří dne 16. dubna roku 1209. Téhož dne František a všech jeho jedenáct synů složili řeholní sliby do rukou papeže Inocence III. a František byl jmenován nejvyšším představeným nově vzniklého řádu.

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS (Tato epizoda ze života sv. Františka měla být zařazena před tu, která vyšla v Immaculatě 1/2001. Za vzniklé přehození se čtenářům velmi omlouváme.)

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00
Praha; tel.: 02/ 231 60 14

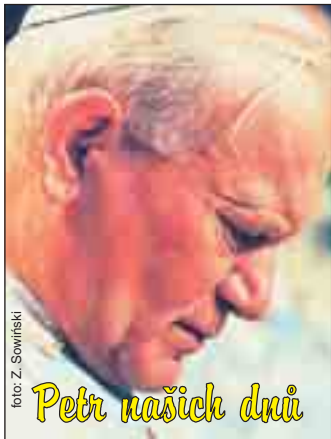

foto: Z. Sowiński

Petr našich dnů

Události naší doby, plné násilí, válek a nespravedlností nás nesmí odrazovat, ale spíše by nás měly provokovat k nové činnosti a k svědectví o naší naději opřené o Krista, řekl Jan Pavel II. v katechezi při generální audienci 24. ledna ve Vatikánu.

Svědectví o naději

Dále uvádíme rozsáhlejší úryvky z promluvy:

(...) Vzhledem k tragédii dějin a šířící se nemorálnosti je vhodné zopakovat otázku, kterou Bohu klade prorok Jeremiáš, a tak se stává hlasem mnohých trpících a pronásledovaných: „Jsi spravedlivý, Hospodine, i když s Tebou vedu spor. Chci s Tebou mluvit o Tvých soudech: Proč je úspěšná cesta svévolníků? Všichni, kdo se dopouštějí věro-

lomnosti, žijí si v klidu.“ Naproti Mojžíšovi, jenž z výšky hory Nebo vidí zaslíbenou zemi, my pozorujeme utýraný svět, ve kterém si Boží království obtížně klestí cestu.

(...) Je tedy potřebná stálá snaha o obrácení, která by vyrovnávala cestu lidstva, aby svobodně směřovala k „síle, a to Božím způsobem“, tedy podle Jeho plánu pokoje a lásky, pravdy a spravedlnosti. To je to umění, které se plně zjevuje v Kristu a které obrácený Pavlín z Noly přijímá jako vzrušující životní program: „Jediným způsobem mého hraní je víra a písní je Kristus.“

Duch Svátý spolu s vírou zasazuje v lidském srdci také semínko naděje. „Víra je totiž,“ jak říká list Židům, „podstata toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme.“ Na obzoru, jenž je často poznamenán znechucením, pesimismem, volbou smrti, pasivitou a povrchností, by se měl křesťan otevřít naději, která vychází z víry. (...)

Láska k lidstvu, k jeho materiálnímu a duchovnímu zdaru, k pravému pokroku by měla oživovat všechny věřící. Každý čin vykonaný s cílem vytvoření lepší budoucnosti, která by se lépe hodila k obydlí Země a k bratrskému společenství, má účast, možná že ne bezprostředně, na budování Božího Království. (...)

Na této cestě jsme především vyzváni k odhození strachu z budoucnosti. Ten často trápí mladé pokolení a vede je k lhostejnosti, zanedbávání životních povinností, k upadání do narkomanie, násilí a apatie. Je potřebné, aby radost, vyplývající z narození každého člověka, způsobovala, že bude přijat s láskou, a aby mu byla připravena možnost rozvoje tělesného i duchovního. Takto se spolupracuje se samotným Kristovým dílem, který své poslání popsal takto: „Přišel jsem, aby ovce měly život, a aby ho měly v hojnosti.“

(...) Vydávat svědectví o naději je základním úkolem církve. Druhý vatikánský sněm nám v této souvislosti odkázal tuto myšlenku: „**Správně se můžeme domnívat, že budoucí osud lidstva je v rukou těch, kteří dokáží předat budoucím pokolením motivy života a naděje.**“

V této perspektivě bych chtěl zopakovat výzvu k naději, kterou jsem učinil v projevu v OSN v roce 1995: „Neměli bychom se bát budoucnosti. (...) Máme v sobě schopnost moudrosti a ctivosti. S takovými dary a s pomocí Boží milosti můžeme budovat v příštím století a tisíciletí civilizaci hodnou lidské osoby, pravou kulturu svobody. Můžeme, a máme to činit! Když to budeme činit, uvědomíme si, že slzy tohoto století připravily základ pro nové jaro lidského ducha.“ ●

„Život se zjevil a my jsme jej viděli...“

Je evangelní zpráva o zmrtyvýchvstání pravdivá?

V mnoha jinojazyčných odborných publikacích, které k nám přicházejí ze Západu, se můžeme na téma novozákonních textů dočíst, že prý čtyři evangelisté nejsou jejich skutečnými autory, ty jsou prý dílem prvokřesťanské komunity, která je teprve připsala Matouši, Markovi, Lukášovi a Janovi. To údajně proto, poněvadž tato komunita usilovala o prohlášení těchto spisů za kanonické, čili inspirované Duchem Svatým. K tomu ovšem bylo zapotřebí jejich sepsání současníkem Ježíšovým, který měl vážnost a autoritu. Z toho důvodu údajně nelze chápat novozákonní zprávy o Ježíši Kristu jako osobní svědectví jejich autorů, nýbrž jako teologii prvotní církve, kdy nemůžeme s jistotou říci, jestli ten či onen Ježíšův zázrak se skutečně stal nebo jestli je to pouze obrazné vyjádření nějaké teologické doktríny. To se týká zvláště největšího zázraku - Zmrtyvýchvstání. Autoři těchto teorií je výslovně nezpochybňují, prohlašují však, že není jisté, zda se odehrálo tak, jak je popisováno v evangeliích, zda hrob byl prázdný, zda vzkříšený Pán se svými učedníky skutečně pojedl atd. Jisto prý je pouze to, že se tenkrát stala nějaká významná, šokující událost, kterou učedníci chápou jako Ježíšovo zmrtyvýchvstání.

Je velice neseriózní a zároveň hříšné takto obviňovat jen na základě hypotéz prvotní křesťanské obce z podvodu. Již počátkem 2. století Papias z Hierapole jmenuje čtyři evangelisty jako skutečné autory, ještě předtím v případě Matoušova evangelia tak činí mučedníci sv. Klement Římský, sv. Ignác Antiošský a sv. Polykarp Smyrenský. Celý Nový zákon vznikl ve druhé polovině 1. století, což ani současní neomodernisté si netroufají popírat. Byl sepsán tedy ještě za života očitých svědků Kristova působení.

Myšlenka, že by se ti, které prvotní církve označuje jako autory evangelií, na nich vůbec nepodíleli, je z hlediska historikova absurdní.

foto: i9

Jestliže Papias, autor tzv. Muratoriho zlomku, a jiní prvokřesťanští spisovatelé mluví o nám známých evangelistech jako skutečných autorech, museli nutně vycházet z toho, že autorství těchto lidí je všeobecně v prvotní církvi známo.

Tvrzení, že nějaká anonymní prvotně křesťanská obec si posloužila podvodem, aby dosáhla uznání kanonicity „svého“ evangelia, postrádá zcela jakoukoliv logiku. Proč by potom nepřipsala toto evangelium Petrovi nebo Jakubovi, to byly přece autority na základě očitého svědectví, proč je „připisovala“ nějakému Markovi nebo Lukášovi, kteří vůbec nepatřili k očitým svědkům Ježíšova života? Naopak je z prvokřesťanské literatury známo, že tzv. Petrovo nebo Tomášovo evangelium nebylo ranou církví uznáno jako kanonické, tedy inspirované Duchem Svatým a autorství obou apoštolů bylo zpochybněno. Za autentická, tedy z vnuknutí Ducha Svatého psaná

a tím i věrohodná, byla prohlášena pouze čtyři evangelia, z nichž dva pisatelé (Matouš a Jan) patřili přímo k očitým svědkům života Pána Ježíše a Jeho zázraků, další dva (Marek a Lukáš) psali na základě očitého svědectví jiných (Marek Petrova). Nelze přehlédnout, že evangelia nesou ráz osobního svědectví typu „viděli jsme, slyšeli jsme...“. Sv. Jan ve svém evangeliu píše při líčení smrti Páně: „Ten, který to viděl, vydal o tom svědectví a spolehlivé je jeho svědectví. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili...“ (Jan 19,35). A tentýž Jan píše ve svém prvním listu: „Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, co jsme prohlédli a čeho se naše ruce dotkly, totiž o Slově života vám hlásáme. Ano, Život se zjevil a my jsme jej viděli...“ (1. Jan 1,1-2). Sv. Petr ve svém listě se nazývá „svědek Kristových utrpení“ (1. P 5,1), sv. Pavel v prvním listě Korintským v 15. kapitole popisuje, jak se zmrtevýchvstalý Pán zjevil apoštolům, potom dokonce „více než pěti stům bratrů najednou“ a nakonec i jemu samotnému. Celý Nový zákon ve vztahu k Ježíši Kristu je založen na svědectví očitých svědků o NĚm, o Jeho životě a zázracích.

Za toto svědectví (ne pro nauku, ale pro pravdivost popisovaných událostí) podstoupilo šest novozákonních pisatelů - očitých svědků - smrt na popravišti (včetně sv. Jana, zázrakem zachráněného). Svůj život pro toto svědectví položily i desítky dalších očitých svědků Kristova působení, kteří sice nic nenapsali, ale ústně to všechno hlásali. Proto Blaise Pascal plným právem píše: „Svědčům, kteří se pro své svědectví dají usmrtit, rád uvěřím...“ (Myšlenky, str. 165). A osvícenský filozof J. J. Rousseau, jehož v žádném případě nelze podezírat ze sympatií ke křesťanství, napsal: „Evangelia měla by být smyšlenkou? Příteli můj, tak se nevymýšlí! Činy Sokratovy, o němž nikdo nepochybuje, nejsou tak prokázány jako činy Ježíšovy. Evangelium nese na sobě pečeť pravdy tak veliké, tak překvapující a tak nenapodobitelné, že vynálezce byl by tu větší než hrdina...“ (Émile IV, str. 389).

Papež sv. Pius X. už r. 1907 zavrhl výše uváděná zpochybňování novozákonní zvěsti v protimodernistické encyklice „Pascendi“ a v dekretu „Lamentabili“. To bylo potvrzeno také dogmatickou konstitucí Druhého vatikánského koncilu Dei Verbum (DV 17,18). Není nejmenšího důvodu popírat zprávy autentických svědků Kristova života o Jeho životě, nauce a zázracích, zvláště pak zázraku Zmrtvýchvstání. Vůči svědkům, kteří pro pravdivost popisovaných událostí šli na popraviště, se nedá najít protiargument. Kdyby šlo pouze o jediného, dá se vzít v úvahu možná psychická porucha, je-li to však více osob najednou, končí veškerá diskuse. Dějiny znají mnoho mučedníků pro nejrůznější nauky, správné i scestné. Není však znám ani jediný případ mučednictví pro „pravdivost“ osobně zažitých událostí, jež by byly vylhané. Proto se nepřátelé Ježíše Krista neustále snaží zpochybnit právě fakt osobního svědectví v Novém zákoně. Poněvadž vědí, že nejsnadnější cestou je infiltrace zevnitř, pokoušejí se o to už od modernismu z přelomu 19. a 20. století.

Proto zejména nyní, o Velikonicích, posilněme svoji víru v ten největší Spasitelův zázrak, ve Vzkříšení! Poděkujeme za všechna novozákonní svědectví o NĚm a znovu je přijmeme jako pravdivá, jako konkrétní události v čase a dějinách.

Radomír Malý

„Evangelia měla by být smyšlenkou? Příteli můj, tak se nevymýšlí! Činy Sokratovy, o němž nikdo nepochybuje, nejsou tak prokázány jako činy Ježíšovy. Evangelium nese na sobě pečeť pravdy tak veliké, tak překvapující a tak nenapodobitelné, že vynálezce byl by tu větší než hrdina...“

SVĚTUNEHROZÍ

DEMOGRAFICKÁ EXPLOZE

MUDr. Zdeněk Hejl

Naopak - statistiky ukazují, že rozvinuté země vymírají: na jednu ženu připadá průměrně 1,9 dítěte, zatímco minimum nutné k zachování stejného počtu obyvatel činí 2,2 dítěte na ženu. Evropa vykazuje dokonce 1,6 dítěte na ženu: Rusko 1,4, Německo, Itálie a Španělsko 1,3 a východní Německo dokonce jen 0,8 dítěte na ženu.

V rozvojových zemích poklesl za posledních třicet let počet dětí na jednu ženu ze 6 na 3 (z toho např. v Asii z 5,1 na 2,9). V celém světě poklesl počet dětí 5,0 na 3,6 dítěte na jednu ženu.

Rozbor situace předpokládá znát především zákonitosti populační dynamiky a určit, kterou fází populačního cyklu určitý národ nebo civilizace právě prochází:

1. První fázi charakterizuje velmi vysoká porodnost (kolem 40-45 promile) a úmrtnost (kolem 35 promile), takže přirozený přírůstek je nízký a obvykle nepřesahuje 5-10 promile.

2. Druhá fáze prozrazuje prvé projevy všeobecného pokroku, kdy stoupá jak úcta k životu (hlavně k malým dětem, vzdělanost a zdravotně hygienická úroveň, tak i produktivita práce, industrializace a tzv. životní úroveň. Národ nebo civilizace, jež se dostala do kontaktu s tímto všeobecným pokrokem, jeví pak nápadný pokles úmrtnosti - hlavně dětské a kojenecké (z 35 promile na cca 15-20 promile) - zatímco porodnost klesá jen zcela pomalu na 35-40 promile. Přirozený přírůstek tedy explozivně vzroste na cca 20-25 promile a my říkáme, že tato společnost - ve druhé fázi populačního cyklu - prodělavá „populační explozi“. Lidé povrchně informovaní si pod „populační explozi“ naivně představují, že snad vzrůstá porodnost, lidé se množí jako králíci atd., zatímco vědeckým faktem zůstává, že „populační exploze“ je způsobena prudkým poklesem úmrtnosti.

3. Třetí fáze je charakterizována tím, že se začínají známký všeobecného pokroku projevovat i na klesající porodnosti. Nikoli ovšem podle zjednodušené představy povrchně informovaných lidí, jimž „pokrok“ v tomto smyslu je synonymem s „antikoncepcí“, nýbrž takto: Prudkým vzestupem průměrného věku obyvatel nad čtyřicet roků klesá podíl lidí v plodném věku. Se vzrůstající vzdělaností a s prodlužováním povinné školní docházky se převádí stále větší část tvůrčí energie mladých lidí na přípravu k zaměstnání, k učení, ke kultuře atd. Mladý člověk, má-li se uplatnit ve vzrůstající soutěži, musí chtít nechtě se více vzdělávat, dříve, než si může založit rodinu. Musí stále víc na to „šetřit“ nejen peníze, ale i své síly, a výsledkem je posun průměrného věku zakládání rodin na dobu, až po vytvoření základů existence, po studiu atd. Tento všeobecný odklad sňatku, třeba jen o pět roků, se v nejpłodnější období kolem dvacátého roku života projeví již prudkým poklesem porodnosti cca o čtvrtinu nebo i třetinu, tj. např. ze 40 promile na 30 promile (A. Sauvy: počet dětí na jednu ženu tím klesá z 9,3 na 6,1). Zatímco pohlavní manželský život nevzdělaných lidí v rozvojových zemích, u nás např. u Romů, začíná vlastně hned po pubertě a do dvacátého druhého roku života mají již tito lidé kopy dětí, ve vyspělých zemích většina lidí s manželským životem a s plazením dětí teprve po dvacátém prvním roku života začíná.

Další různé faktory, jako např. úmrtí jednoho z manželů v reprodukčním období, rozvody, celibát žen, vojenská základní služba, biologický pokles plodnosti z různých příčin - nemoc, iradiace, toxikomanie atd., vlivy urbanizace, stoupající separace manželů z důvodu vzdáleného pracoviště, stoupající zaměstnanost žen a četné další faktory, ještě dál prohlubují přirozený po-

kles porodnosti, takže ze všech těchto přirozených důvodů klesá porodnost na méně než cca 24 promile (A. Sauvy: z 6,1 dětí na 4,5 dětí na jednu ženu) vlastně jen tím, že jiné povinnosti a odsun sňatku většinou nutí k prodloužení postpubertální abstinence a ostatní zmíněné faktory vedou k dočasné pohlavní abstinenci resp. k relativnímu snížení frekvence pohlavních styků. Kromě těchto přirozených a v poklesu porodnosti neúčinnějších regulačních mechanismů začíná se koncem III. fáze částečně - zdaleka však ne tolik, jak si mnozí představují - uplatňovat i vědomé řízení početí (jedenak přirozeným způsobem, jednak antikoncepcí) a pak potratovost (jedenak samovolná, jednak kriminální resp. legální). Přirozený přírůstek obyvatel v III. fázi populačního cyklu prudce klesá a „populační exploze“ končí.

4. Ve čtvrté fázi setrvává úmrtnost i porodnost na své dolní hranici (10-15 promile), takže počet obyvatel roste jen velmi pomalu nebo vůbec ne. V této fázi můžeme již velmi zřetelně pozorovat další populační periodicity, jejichž délku určuje lidský věk optimální plodnosti (tedy 20-22 roků) a jejichž fázi určují zevní vlivy na porodnost a úmrtnost, jako např. válka, smrtící epidemie atd. Tak např. u nás (a v řadě dalších evropských zemí) populační pessimum, vyvolané I. světovou válkou, doznávalo přirozeně v dalších populačních pessimech vždy po 22 letech tj. 1914-1918, 1936-1935, 1958-1961.

Některé rozvojové země procházejí teprve I. fází, jiné II. a III. fází populačního cyklu. Kontakt s naší civilizací synchronizoval a urychloval v posledních letech průběh II. fáze populačního cyklu u početných národů - jako např. jsou Indové a Číňané atd. - takže „populační výbuch“ se projevuje u nich opět úměrně velkým vzrůstem počtu obyvatel. Avšak podle názoru předních odborníků OSN (např. prof. F. Baade a u nás Z. Pavlík) si musí tyto národy prodělat tentýž vývoj, jaký si prodělavaly evropské národy ve svých II. fázích populačních cyklů (např. v Anglii stoupl v době od roku

foto: archiv

1800 do roku 1900 počet obyvatel z 8,9 mil. na 33,9 mil.), avšak pak se i jejich „populační výbuch“ podstatně zpomalí, resp. zastaví přirozenou biologickou autoregulací tak, jako se zastavil kdysi „populační výbuch“ v Evropě.

Právě tak jako jednotlivé rodiny se vzestupem pokroku vzdělanosti a životní úrovně snižují přirozeně svou plodnost, tak i celé národy zabrzdí růst obyvatelstva. Ovšem ne, jak tvrdil Malthus, nouzí, hladem, nemocemi nebo válkou, ale jak doufáme, právě naopak, větším vzděláním a blahobytem.

Výrazný pokles plodnosti během posledních třiceti let a prudký růst epidemie AIDS bude pokračovat. Střední varianta prognózy OSN předpokládá pokračující pokles plodnosti, který povede kolem roku 2035 k dosažení reprodukčního minima (k nulovému růstu). Až dokončí jednotlivé rozvojové země svůj populační cyklus, na který mají plné právo, tak jako my nebo Angličané v 19. století, lze očekávat během čty-

řiceti až padesáti let vzrůst obyvatel Země na maximálně osm až devět miliard, na nichž se pak počet obyvatel ustálí.

Dvacet procent světové populace, která žije na území rozvinutého Severu, využívá 80% světového bohatství surovinových a potravinových zdrojů. Pokládat proto domnělou demografickou explozi za ekologické ohrožení je vrcholným projevem cynismu a pokrytectví, kterým je zastírána holá neochota ke spravedlivému rozdělování hmotného blahobytu.

Stejně cynické je nabízet rozvojovým zemím hospodářskou pomoc pod podmínkou, že tyto země budou legalizovat potraty, sterilizovat a propagovat nepřirozenou antikoncepci. Vrcholem hrůzy je pak brutální depopulace v Číně: žena musí dostat státní souhlas k otěhotnění, pokud jej nemá, je buď přinucena k násilnému potratu, nebo k zabítí již narozeného dítěte. Bude čínský model vnucen po káhirské konferenci i ostatním národům? Anebo se lidé budou snažit zachránit před kulturou smrti cestou, kterou ukazuje „polský model“: Zákon na ochranu počátého dítěte a prudký pokles potratovosti (59000 potratů v roce 1990 a jen 676 v roce 1993)?

MUDr. Zdeněk Hejl

(* 18.5.1920, + 19.7.1999)

Český lékař a bioklimatolog. V letech 1951-62 pracoval jako lékař OÚNZ v Praze a v letech 1962-91 v Jihlavě.

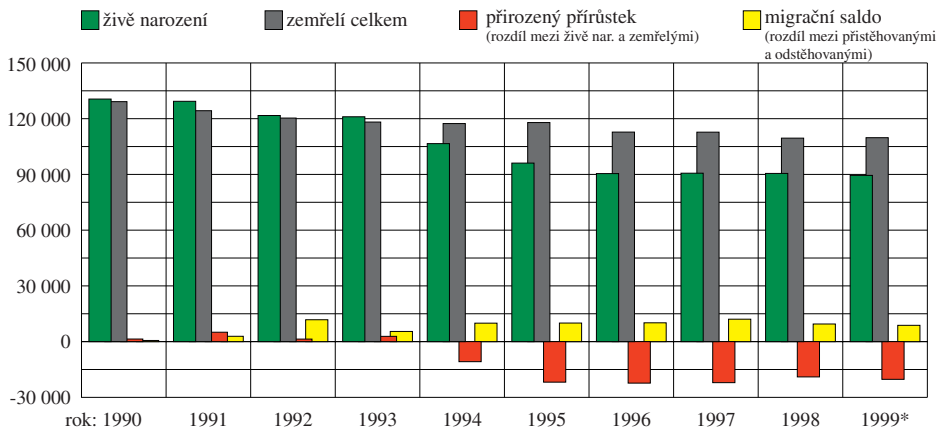
Zabýval se problematikou prevence umělých potratů zvl. přirozenými metodami plánování rodičovství. Především inicioval v roce 1969 v lékařských kruzích velkou aktivitu za zrušení nebo alespoň za podstatnou novelizaci potratového zákona. Byl členem komise Ministerstva zdravotnictví vytvořené za tímto účelem.

Dále se zabýval výzkumem biologických rytmů. Je tvůrcem a průkopníkem nových oborů chronobiologie a chronomedicíny. O své práci publikoval a přednášel doma i v zahraničí.

Závěrem je možno konstatovat, že katastrofální scénáře o demografické explozi a na nich postavené úděsné návrhy káhirské konference jsou zcela mylné a je proto nutno je energicky odmítnout!

Předneseno na Akademických týdnech v Novém Městě nad Metují v roce 1993

Statistické údaje za poslední desetiletí v České republice

Zdroj: Ministerstvo práce a soc. věcí ze dne 25.2.2000

PŘED BEATIFIKACÍ RODIČŮ SV. TEREZIE

V brzké době církev očekává beatifikaci rodičů sv. Terezie Martinové, karmelitánské řeholnice a patronky misíí. Jejich blahověnění bude společné, což je poprvé v dějinách církve. Ta sice prohlásila blahoslavenými a svatými mnoho manželských dvojic, ale vždycky odděleně, nikdy ne dohromady. Tímto aktem chce zdůraznit, jak hluboce si váží vzájemné manželské lásky a věrnosti a zároveň ukázat na její vzor, jaký manželé Martinovi nabízejí. Zelia a Louis Martinovi nevynikali hmotnými statky, ale velkou vzájemnou láskou, která jim umožnila překonat všechny životní těžkosti. Louis měl drobnou hodinářskou živnost. Přivedli na svět devět dětí, čtyři z nich brzy zemřely, pět dcer si zvolilo, věrno Božímu volání, řeholní

Zelia Martinová
(*23.12.1831, +28.8.1877)

stav, mezi nimi i naše známá, oblíbená svěťice „Terezička“.

„Můj muž je svatý člověk, takového bych přála každé ženě.“ Také Louis psal své manželce podobná slova: „Čas je tak dlouhý, nemohu se dočkat, až se zase octnu blízko Tebe.“

Manželé Martinovi prožili mnoho těžkých chvil, zvláště při úmrtí svých dětí. Zelia krom toho se ještě starala o svého nevlýčitelně nemocného otce a vzorně ho doopatrovala až k okamžiku smrti. Sama si jednou povzddechla: „Jsem na nohou od půl páté ráno až do jedenácti večer.“ Hluboká víra a společná modlitba umožnila Martinovým všechny tyto zkoušky překonat.

Porovnejme vztah těchto manželů k sobě navzájem se vztahem mnoha současných manželských dvojic. Rozdíl je evidentní. Víra a důvěra v Pána jsou tím, co umožňují manželům, aby si navzdory obtížím, které život přináší, nikdy nezevšedněli a aby jejich vzájemná láska léty společného života naopak rostla. K tomu kéž vede všechny manželské páry přímluva obou budoucích blahoslavených - Zelia a Louise Martinových.

Jan Pavel II., Kielce 1991)

Louis Martin
(*22.8.1823, +29.7.1894)

Základem pravé lásky k dítěti je autentická láska mezi manžely, a základem lásky manželské i rodičovské je opora v Bohu.

(Jan Pavel II., Kielce 1991)

foto: P. Cejnek

Objevil jsem, že existuješ

Během zdrcujícího ústupu ruských vojsk v roce 1943 vzal jeden ruský voják z kapes svého padlého velitele jeho osobní věci, aby je předal jeho pozůstalým.

Mezi jinými předměty tam byl kousek papíru potřísněný krví, na kterém byly napsány jeho poslední myšlenky dříve, než došlo ke tragickému naplnění jeho osudu.

Tyto myšlenky obsahovaly ve své prostotě a upřímnosti podstatu jednoho krátkého života, který se chýlil ke svému konci v důsledku válečného násilí, a také zářivou jistotu z uskutečnění kontaktu s mohutností stvořeného světa a s Bohem Stvořitelem.

„Slyšíš mě, Bože? V průběhu celého mého života jsem nikdy s Tebou nemluvil. A přece dnes, ano, právě dnes cítím potřebu Tě pozdravit. Ty víš, že již od mého útlého dětství mi nepřestávali opakovat, že Ty neexistuješ. A já jsem byl tak naivní, že jsem tomu věřil. Dnes v noci, když jsem se ukrýval v jámě po explozi bomby, jsem zahlédl Tvé nebe a uvědomil jsem si krásu Tvého stvoření. Kdo by tomu věřil, že k tomu, abych Tě uviděl, stačilo, abych se natáhl na záda! Teprve dnes si uvědomuji tu krásu tváří v tvář nekonečnu, které se nečekaně otevírá přede mnou a hvězdnatému nebi nade mnou plnému oslňujících zázraků. Jak jen jsem mohl být tak krutě obelhán? Nevím, Pane, zdali mě uchopíš za ruku, věřím alespoň, že mě pochopíš. Je to zá-

zrak, že na dně tohoto hrůzného pekla zazářilo světlo a já jsem ho zahlédl. Neříkám Ti nic jiného než jen to, že jsem velmi šťastný, protože vím, že existuješ. O půlnoci jsme obdrželi povel k útoku, ale nyní již nemám vůbec strach od okamžiku, kdy jsem objevil, že jsi blízko. Slyšíš, už je tu povel k útoku! Bohužel je třeba jít. A přece by bylo tak krásně zůstat zde blízko Tebe. Chci Ti říci jen toto: Ty to víš, boj bude krutý! Možná, že tuto noc zaklepu na Tvé dveře, ačkoliv jsem nikdy nebyl Tvým přítelem. Dovolíš mi, vstoupit k Tobě? Pohled, řeklo by se, že pláču. Ty víš, co mě potká! Moje oči se otevřely. Odpusť mi, Bože! Musím jít a jistě se již nevrátím. Ale jaký je to zázrak! Již se nebojím smrti!“

Z časopisu Medjugorje přeložil BS

Perzekuce katolíků na území bývalého SSSR

Polský kněz Bronislaw Czaplicki vydal svoji knihu „Martyrologium“, jež dokumentuje mučednictví katolíků v bývalém Sovětském svazu. Už Lenin požadoval nekompromisní boj s pravoslavnou i katolickou církví. Když pravoslavná hierarchie v době velkého hladu na počátku dvacátých let vyzvala duchovenstvo, aby pomohlo trpícím tím, že odprodá všechny chrámové cennosti s výjimkou těch, které jsou nezbytné pro sv. liturgii a za utržené peníze nakoupí chleba, nařídil Lenin interpretovat to jako pokrytectví, když se církev nechce vzdát také liturgických předmětů. Zároveň ji obvinil, že

V Rusku daleko do kostela

V asijské oblasti Ruska, v diecézi Jakutsk, spravované biskupem Josefem Werthem, nejsou výjimkou katolíci, kteří jezdí až 1000 km do nejbližšího kostela na mši svatou. Nepříliš lépe jsou na tom i pravoslavní, mnozí z nich musí dojíždět na bohoslužby 300 km. Stále přetrvává nedostatek základní literatury: Písma sv. a katechismu. Věřící si je obětavě doma ručně opisují.

Tag des Herrn 4/2001

Ne všude je napětí

Rivalita mezi katolickou a pravoslavnou církví v Rusku je známá. Pravoslavní vytykají katolíkům „proselytismus“, tj. evangelizaci na tradičně pravoslavných teritoriích. O tom, že ne všude jsou vztahy napjaté, svědčí přátelská spolupráce katolického biskupa z Irkutsku Jerzyho Mazura a místního pravoslavného biskupa Gavrila. Oba hierarchové vydávají společná prohlášení proti potratům a alkoholismu, biskup Gavril vrací katolické církvi kostely zabrané za komunistické éry, biskup Mazur vyjednává pro pravoslavné finanční pomoc katolických charitativních organizací apod.

GN 3/2001

„Solověcká bříza“ ve tvaru kříže na Solověckém ostrově Anzer nad jedním hromadným hrobem, kde boševici pohřbívali mrtvé vězně.

«Hospodin sám zhotovil náhrobek»

svou pomocí hladovějícím chce získat politickou moc. Na základě této Leninovy interpretace udeřila komunistická tajná policie ČEKA s nebyvalou krutostí vůči pravoslavným. Stejný osud potkal i početně mnohem menší katolickou církev. Když papež Pius XI. zorganizoval charitativní pomoc pro hladovějící v Rusku, interpretovaly to komunistické úřady jako „špionáž“. Osoby spolupracující s katolickou charitativní misí byly okamžitě strženy. Pius XI. zorganizoval také r. 1929 modlitební křížové tažení za Rusko. Sovětská tajná policie GPU to ovšem tlumočila jako ohlášení „ozbrojené agrese Vatikánu“. Začaly monstrprocesy s katolíky jako údajnými „diverzanty Vatikánu“. Byly vybírány jednotlivé skupiny v čele s knězem nebo biskupem a souzeny nikoli soudy, ale tzv. „trojkami“, tj. trojicí důstojníků GPU. Rozsudek byl pokaždé tentýž: zastřelení. Czaplickému se podařilo shromáždit 1800 jmen takto postřílených katolíků s tím, že toto číslo zdaleka není konečné. Tisíce dalších se octly v koncentračních táborech, kde většina zahynula, zvláště na Solověckých ostrovech, v Uchtě a ve Vorkutě. Před druhou světovou válkou žili katolíci v SSSR v hluboké ilegalitě. Přesto církev žila, v zemi působili tajně vysvěcení biskupové a kněží a fungovaly tajné semináře.

GN 44/2000

Dvojnásobný majster Kórey katolikom

- Haló, otče, to som ja Čun.
 - Óu, to si ty, Čun? Čo nového v Kórey?
 - Ujde to. Cnie sa mi za vami všetkými.
 - Vy tam v Kórey máte pondelok, osem hodín ráno a my tu v Kanade máme ešte len nedeľu sedem hodín večer. Vidíš, už som sa aj naučil, koľko hodín máte v Kórey.

Takýmto spôsobom sa začal náš telefonický rozhovor asi pred hodinou.

Začalo to všetko pravdepodobne v Medžugorji, kde v skupine bola Kórejkanka Mária. Tá začala navštevovať našu greckokatolícku cerkov v Toronte a snažila sa priviesť aj iných do nášho pekného chrámu. Okrem iných, ktorí si obľúbili náš chrám, bol aj Čun-Ú. Prichádzal pravidelne do chrámu a to aj cez všedné dni. Po rannej sv. liturgii sme potom zvykli mať kávu, kde sme debatovali. Čunovi nešla veľmi angličtina, - našťastie mali sme Máriu, ktorá nám tľmočila - ale Čun mal zato veľkú pasiu učiť sa slovenčinu. Niekedy sme mali dojem akoby vedel lepšie slovensky ako anglicky.

Myslím, že Čun to nemal ľahké v Kanade, ale snažil sa prebýjať západným svetom ako vedel. Robil predavača a učil aj tekondo. Keďže som nevedel, čo to je za šport, vysvetlil mi, že je to čosi ako karate. Neskôr sa nám priznal, že je vlastne dvojnásobným majstrom Kórey v tomto športe.

Všetci ho mali radi, pretože bol tichý, veselý a vždy mimoriadne úctívý. V chráme som

mohol pozorovať, že sa vždy vrúcne modlil a to často dlhšiu dobu aj po sv. liturgii. Keď sme potom debatovali, ako je to s jeho náboženstvom, vyšlo najavo, že nie je vlastne ešte ani pokrstený. Ako chlapec zvykol chodiť do protestantskej modlitebne, ktorá bola oproti ich domu v Kórey, „ale keď prestali dávať cukríky,“ - povedal s úsmevom - „prestal som tam chodiť.“

Prešli mesiace a ja som pozoroval, že Čun, keď mu to zamestnanie dovolilo, prichádzal do chrámu ako aj na evanjelizačný program pred prázdninami, hoci už len na koniec o 9.30 večer. Hoci bolo vidieť, že má veľmi rád humor, predsa v kritických situáciách bol veľmi vážny a vyrovnaný.

Na otázku, či verí, odpovedal jasné „áno“. Aj na otázku, či chce byť pokrstený, dal jasnú kladnú odpoveď.

Kvôli jeho problémom s angličtinou na krst ho pripravovala Mária, Kórejkanka. Keď som

sa dozvedel, že 6. októbra Čun

odchádza do Kórey, uvedomil som si, že veci

sa musia rozhodnúť,

lebo na

ďalšiu prípravu

nebol čas. Znovu

som sa ho spýtal

na vôľu byť pokrstený

v katolíckej cirkvi. Odpoveď

bola tá istá. Spýtal som sa ho na niektoré základné články

katolíckej viery, aby mi on sám

povedal, ako ich chápe a čo pre neho znamená. Odpoveď bola proste perfektná. Nemal som žiadne pochybnosti, že ho môžem pokr-

katolíckej viery, aby mi on sám povedal, ako ich chápe a čo pre neho znamená. Odpoveď bola proste perfektná. Nemal som žiadne pochybnosti, že ho môžem pokr-

tiť. Veď v knihe Skutkov apoštolov Filip diakon len raz rozprával s eunuochom kráľovnej z Etiópie a keď ten vyjadril silnú vieru v Ježiša Krista ako Syna Božieho a vôľu byť pokrstený, Filip ho hneď pokrstil (Sk 8).

Stanovili sme dátum krstu na stredu večer 4. októbra 2000 a medzitým som vybavil formalitu s apoštolským administrátorom eparchie.

Čun prijal krstné meno Teodózius (svätec dňa, keď sa narodil) a ja som mu dal ešte meno Michal. Zároveň mu bola udelená sviatosť birmovania (myropomazania) a vo sv. liturgii, ktorá hneď nasledovala, prijal po prvýkrát Telo a Krv nášho Spasiteľa. A po všetkom samozrejme: „Na mnohaja i blahaja ľita, Čun!“ Bola to pekná slávnosť v kruhu priateľov.

Sediac za stolom, potom, čo niektorí už odišli, Čun sa podelil s udalosťou, ktorá vniesla nové svetlo na jeho osobu.

Za osobitných okolností sa dostal do Severnej Kórey, kde, ako vieme, je ešte vždy komunisticky systém. Keď bol v Pjeng-Jong, hlavnom meste Severnej Kórey, bol svedkom ako privedli tridsaťsedemročného kresťana

na popravu. Na verejnom priestranstve urobili malé pódium, kde ho privedli dvaja štátni prisluhovači, či úradníci. Jeho manželka a dcéra boli v zástupe asi tristo ľudí a plakali. Jeden z úradníkov držal revolver pri hlave muža a druhý mal v ruke zahrotenú tyč. Snažili sa ho ešte naposledy prehovoriť, aby sa zriekol viery v Ježiša Krista: „Zriekni sa Ježiša Krista! Ježiš Kristus nie je Boh! Prehlás, že prezident našej republiky je Boh!“ Martyr odpovedal: „Ja verím v Ježiša Krista!“ Vtedy ho jeden z katov prebodol tyčou do boku a keď muž padol na zem, druhý mu strelil guľku do hlavy. Toto sa stalo v roku 1994.

„Potom zaiste zabil aj jeho ženu a dcéru.“ - dodal Čun - „Oni to tam tak robia.“

Tu sa spĺňa staré: „Krv mučeníkov je semenom kresťanov.“ Zaiste krv tohoto mučeníka priniesla aj Čunovi milosť, aby sa po dvadsiatich šiestich rokoch svojho pozemského života narodil aj pre nebeský život.

Na mnohaja i blahaja ľita, Teodozius Michal!

o. Eiren

(Misionár 12/2000)

Zmierili sa s Bohom

V našom paneláku býva istá pani, s ktorou sa poznáme už päť rokov. Vidáme sa takmer každý deň na sv. omši a pri sv. prijímaní. Raz v rozhovore mi len tak mimochodom povedala, že sviatosť zmierenia naposledy prijala pred dvadsiatimi rokmi. Táto jej poznámka ma veľmi zarazila. Ako sa len odvažuje prijímať Telo Pána bez sv. spovede? Odporučila som jej kňaza, ktorý ju osobne nepoznal a zdalo sa, že bola ochotná ho vyhľadať. Z nejakého dôvodu sa však nestretli. Kúpila som Zázračnú medailu s retiazkou ako dar k jej narodeninám. Spolu s deťmi sme sa po deväť dní modlil deviatnik k Panne Márii. Na deviaty deň mi telefonicky oznámila, že sa cíti duchovne veľmi spokojná. Pozvali sme ju do farského domu, kde sa stretla so spomenutým kňazom a prijala sviatosť zmierenia.

Iný prípad: Môj otec mi spôsobovalo mnoho väčšie starosti. Bol už v pokročilom veku a tri roky sa vyhýbal prijáť sviatosť zmierenia. Moje napomenutia nepomáhali. Keď sa konečne predsa rozhodol, práve v ten deň kňaz nebol prítomný a tak všetko zostalo po starom. Po čase sa na jeho perách objavil rakovinový nádor, ktorý mu tak znetvoril tvár, že sa neodvážil ísť medzi ľudí. Položila som mu Zázračnú medailu pod vankúš a pri modlitbách som sa žalovala Panne Márii hlavne preto, že môj otec sa stále nezmieruje s Pánom Bohom. Na druhý deň ráno, krátko po 6. hodine, som s prekvapením zistila, že otec nebol doma. Odišiel niekam na bicykli. Až keď som sa vrátila z rannej sv. omše, vyšiel mi syn naproti a povedal: „Mama, predstav si, starý otec bol na spovedi.“ V tej chvíli som ďakovala Panne Márii za preukázanú milosť. Slúbila som jej, že budem robiť všetko pre rozširovanie Zázračnej medaily.

K. M. Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute, Heft 11

Rozhovor se sestrou Faustynou

Faustyno, co by mělo charakterizovat dnešní křesťany?

Pán mi kdysi řekl: *Má dcero, ať tě zdobí zvláště tři ctnosti: pokora, čistota úmyslu a láska* (1779).

Lidé si často pletou pokoru s naivitou...

Ježíš mi dal poznat, že pokora je pouze pravda (1503).

Jakou pravdu si pod tím představuješ?

Ježíš odkryl očím mé duše celou propast ubohosti, jíž jsem, a skrze to dobře chápu, že všechno to, co je v mé duši dobré, je výhradně jeho svatá milost (56).

Avšak mnoho lidí tomu nerozumí...

K tomu, aby zaslechla Boží hlas, je třeba mít tichost duše a mlčet, ne ponuře, ale tichem v duši, to je soustředěnost v Bohu (118).

Avšak ona „soustředěnost v Bohu“, jak jsi to nazvala, tě neuchránila před utrpením.

Utrpení je velká milost. Utrpením se duše připodobňuje Spasiteli, v utrpení krystalizuje láska. Čím větší utrpení, tím čistší se láska stává (57).

Ale je tvé utrpení někomu potřebné?

Ježíš mi odpověděl - *Nežiješ pro sebe, ale pro duše. Z tvého utrpení budou čerpat jiné duše* (67). Usiluji o svatost, neboť tak budu prospěšná církvi. Ustavičně se namáhám být ctnostná, snažím se věrně následovat Ježíše a to množství každodenních tichých, skrytých, takřka nepostřehnutelných, ale s velkou láskou vykonaných úkonů ctnosti ukládám do pokladnice Boží církve ke společnému užitku duší. Uvnitřně cítím, jako bych byla odpovědná za všechny duše, dobře cítím, že nežiji jen pro sebe, ale pro celou církev... (1505).

Neobáváš se, že tě to utrpení zlomí?

Bůh nikdy nedopustí více, než můžeme snést. Ne, ničeho se nebojím, jestliže sesílá

na duši velká utrpení, tak ji ještě větší milostí podpírá, i když ji vůbec nevnímáme. Jediný úkon důvěry v těchto chvílích vzdá Bohu více chvály, než mnoho hodin strávených v útěchách při modlitbě (78).

Často se setkáváš se zlomyslností od jiných lidí. Jedni nevěří v upřímnost tvých úmyslů, jiní ti závidí tvou bezprostřednost, se kterou miluješ Boha. Jak to přijímáš?

Převelice se divím, jak je možné tolik závidět, já, když vidím dobro někoho jiného, se z toho raduji, jako bych to sama měla, radost ostatních je mojí radostí a utrpení druhých je mým utrpením, jinak bych se neodvážila s Pánem Ježíšem stýkat. Duch Ježíšův je vždy přímý, laskavý, upřímný, jakákoliv zloba, závist, nelaskavost zakrývaná laskavým úsměvem je inteligentním dáblíkem; přísné, ale z upřímné lásky pramenící slovo srdce nezraní (633).

Nikdy ses nechtěla vzburřit?

Ježíš mi kdysi řekl: *Nikdy se nedovolávej svých práv. Všechno, co tě potkává, snášeš s velkým pokojem a trpělivostí; nebraň se,*

když na tebe bude neprávem dopadat všech-na hanba; nech ostatní triumfovat. Nepřestaň být dobrá, když zjistíš, že tvou dobrotu zneužívají (1701). Co na tom, co o mně říkají. Už dávno jsem se zřekla všeho toho, co se týka-lo mé osoby. Mé jméno je hostie - oběť, ale ne ve slovech, ale ve skutečích - v sebezmaření, abych napodobila Tebe na kříži (485).

Avšak je podstata jenom v pokorném přijímání kříže?

*V jisté chvíli mi Pán řekl: **Jednej jako žeb-rák, který se nebrání, když dostane větší al-mužnu, ale spíše srdečněji děkuje; stejně tak ty, když ti udílím větší milosti, neříkej, že jich nejsi hodna. To já vím, ale spíš buď potěšena a raduj se a ber si z mého Srdce tolik pokla-dů, kolik jich uneseš, neboť tak se mi více líbíš. A ještě ti něco řeknu - ber si ty milosti nejen pro sebe, ale i pro bližní, to znamená - vybízej duše, s nimiž se stýkáš, k důvěře v mé nekonečné milosrdenství. Ach, jak velmi***

miluji duše, které mi daly celou důvěru - udě-lám pro ně všechno (294).

Celé mládí jsi strávila v klášteře, kde všechny dny byly skoro stejné. Nezdá se ti, že opravdový život byl někde jinde, mimo tebe?

Každá hodina je jiná, takže šed' a mono-tónnost mizí, když se na vše dívám očima víry. Milost, kterou mám v tuto hodinu, se v další hodinu už nezopakuje. Bude mi dána další hodinu, ale už ne ta samá. Čas míjí a nikdy se nevrací. (62).

Faustyno, nepřišlo na tebe nikdy poku-šení, abys církev „upravila“ podle svého?

*Jednou mi Ježíš řekl: **Opustím tento dům... protože jsou zde věci, které se mi nelíbí.** A Hostie opustila svatostánek a spočinula na mých rukou... (44).*

A co jsi udělala?

... já jsem ji s radostí vložila do svatostán-ku (44).

To jako by bylo pozvání vzít záležitosti církve do svých rukou. Koneckonců to před tebou již udělalo mnoho „reformátó-rů“ církve.

V mé duši náhle procitla moc lásky k Ježíšovi a řekla jsem: „A já Tě Ježíši z toho domu nepustím.“ A Ježíš znovu zmizel a Hostie spočinula na mých rukou. Znovu jsem ji vložila do kalicha a zamkla ve sva-tostánku. A Ježíš s námi zůstal (44).

Faustyno, mnozí by chtěli, tak jako ty, udělat něco dobrého pro svět, pro církev. Avšak naše možnosti jsou tak ubohé...

Vždy a všude a v každé chvíli lze činit dobro. Vrucí láska k Bohu kolem sebe neustále vidí potřebu dávat se skutkem, slovem a modlitbou (1313). Odměněna bude velikost námahy, ne množství vykonané práce. To, co je uděláno z lásky, není malé... (1310).

Děkuji a prosím o modlitbu, abychom nezůstali jen teoretiky lásky.

Rozhovor se sestrou Faustynou si představil V. Stawowski,

odpovědi vybral z jejího „Deníčku“. Čísla v závor-kách představují číselování jednotlivých odstavců.

Helena Kowalska se narodila 25. 8. 1905 jako třetí z deseti dětí v chudé vesnické rodině v Polsku. Tři třídy základní školy představovaly celé její vzdělání. Potom následovala jen práce a pomoc při výchově mladších sourozenců. Povolání k zasvěcenému životu cítila už od sedmi let, ale teprve ve dvaceti letech se její přání splnilo; byla přijata do Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství ve Varšavě, kde do-stala jméno Marie Faustyna.

Sestry ji dlouhou dobu považovaly za línou podvodnici, neboť často byla nemocná, a tak ne-mohla vykonávat těžké fyzické práce. O jejich mystických zážitcích věděli pouze její představe-ní a zpovědníci. Hlubinu jejího vnitřního života nám odhaluje její *Deníček*, ze kterého můžeme vyčíst, jak velice byla sjednocena s Bohem. S. Faustyna obětovala svůj život Bohu za hříšní-ky, a z toho důvodu zakoušela mnoha utrpení, která v posledních letech velmi zesílila. Zemřela v pověsti svatosti 5. 10. 1938 ve věku 33 let. Světu zanechala poselství, jež v sobě zahrnuje celé Evangelium - Bůh Je láska, ba více - je Milosrdenství, láska účinná.

Neděle Božího Milosrdenství

Jedna z nejdůležitějších událostí Jubilejního roku bylo ustanovení svátku Božího milosrdenství, který oznámil papež Jan Pavel II. v den svatořečení sestry Faustyny 30. dubna 2000: „... od tohoto dne se bude první neděle po Velikonocích slavit jako Neděle Božího Milosrdenství.“

Mezi všemi formami pobožnosti k Božímu Milosrdenství zaujímá právě tento svátek místo nejdůležitější. Poprvé o svém přání ustanovit tento svátek říkal Pán Ježíš sestře Faustyně v Plocku r. 1931, když jí sděloval svou vůli ve věci tvorby obrazu: „*Toužím, aby byl svátek Milosrdenství. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem Milosrdenství*“ (Deníček 49). Ještě

několikrát se při svých zjeveních vracel Pán Ježíš k této žádosti, s přesným oznámením místa v liturgickém kalendáři církve, důvodu a cíle jeho ustanovení, způsobu přípravy a slavení, i milostí se svátkem svázaných.

Volba první neděle po Velikonocích má hluboký teologický smysl: vyjadřuje těsnou souvislost mezi velikonočním tajemstvím Vykoupení a svátkem Milosrdenství, čehož si všimla také sestra Faustyna: „*Nyní*

vidím, že dílo vykoupení je spojeno s dílem milosrdenství, které si Pán přeje“ (Den. 89).

Tuto spojitost ještě zdůrazňuje nověna, která začíná na Velký pátek před tímto svátkem.

Pán Ježíš udal důvod, proč požaduje ustanovení tohoto svátku: „*Ačkoliv jsem tak hořce trpěl, duše hynou (...). Jestliže nevzdají chválu mému milosrdenství, zahynou na věky*“ (Den. 965).

Přípravou na tento svátek má být nověna, spočívající v denní modlitbě korunky k Božímu milosrdenství, která začíná na Velký pátek. Tuto nověnu si přál Pán Ježíš a řekl o ní, že skrze ni „*udělím duším veškeré milosti*“ (Den. 796).

Ke způsobu slavení svátku, vyslovil Pán Ježíš dvě přání:

- aby obraz Milosrdenství byl v tento den slavnostně posvěcen a také veřejně, tzn. liturgicky, uctěn;

- aby kněží kázali duším o tom velikém a bezedném Božím milosrdenství (Den. 570), a tak vybízeli věřící k důvěře; „*Ano,*“ řekl Pán Ježíš, „*první neděle po Velikonocích je svátkem Milosrdenství, ale musí zde být i skutek; žádám úctu k mému milosrdenství slavnostním slavením tohoto svátku a skrze úctu k tomuto obrazu*“ (Den. 742).

Velikost tohoto svátku ukazují přísliby:

„*Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů*“ (Den. 300), řekl Pán Ježíš. S Eucharistií hodně přijatou v tento den je tedy spojena výjimečná milost: „úplné odpuštění vin a trestů“. Z tohoto pohledu tedy řádově Pán Ježíš povýšil Eucharistii na „druhý křest“. Svaté přijímání o svátku Milosrdenství musí být samozřejmě nejen hodné, ale také musí odpovídat základním požadavkům pobožnosti k Božímu Milosrdenství.

Pán Ježíš neomezil svou štědrost na tuto jednu, i když tak výjimečnou milost. Řekl, že „*celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží,*“ neboť „*v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlať*“ (Den. 699). Úžasná velikost milostí spojených s tímto svátkem se ukazuje třemi způsoby:

- Všichni lidé, i ti, kteří dříve neprokazovali úctu Božímu Milosrdenství, dokonce hříšníci, kteří se obracejí až v tento den, mohou mít podíl na milostech, jež Pán Ježíš pro tento svátek připravil.

- Ježíš chce v tento den obdařit lidi nejen spásonosnými milostmi, ale i časnými dobry, a to jak jednotlivé osoby, tak i celá společenství.

- Všechny milosti a dobrodiní jsou v tento den dostupné pro všechny, jen když o ně budou s velkou důvěrou prosit.

Takovou hojnost milostí a dober nespojil Pán Ježíš s žádnou jinou formou pobožnosti k Božímu Milosrdenství. Ze stránek Deníčku víme, že soukromě tento svátek jako první, se souhlasem zpovědníka, slavila sestra Faustyna.

pmh

(dle publikace s. M. E. Siepak: Obyčejný život proměnila v neobyčejný, MCM 1999)

Srdce Ježíšovo

**Miluješ mne Pane,
ještě nyní?**

**I kdybys byl trnem
v mé hlavě
budu tě milovat a nést
jak diamant
v čelence králů**

**A kdybys byl hřebem
v mé ruce
budu tě milovat a nést
jak symbol
své moci**

**Kdybys byl šibenicí kříže
budu tě milovat a nést
jak trn
z něhož chci vládnout.**

P. František Klíka
ze sbírky Sváteční Meditace

Když Ty mě podpíráš, nepadám...

Na den, kdy budeme rodina jsme se velmi těšili. Čím více se blížil den porodu, tím jsme byli šťastnější, ale také nervóznější.

V den „D“ 19. srpna (jubilejního roku 2000, pozn. redakce) jsme s Honzou vyšli na Svatý Kopeček, který je každoročně v tuto dobu zpřístupněn veřejnosti. U vstupu do kasemat nás přivítala velmi milá paní. Když viděla můj pozeňnaný stav a když jsem jí řekla, že miminko čekáme dnes, popřála mi hodně štěstí, udělala křížek na čelo a do ruky vtiskla obrázek Panny Marie ze Svatého Kopečku, ať nás oba ochraňuje. Poděkovala jsem, obrázek dala do těhotenské průkazky a více na to nemyslela. Tady musím poznamenat, že jsem byla vychována jako ateista.

Další dny ubíhaly, miminko se občas přihlásilo, ale nic vážného se nedělo. V pondělí 28. srpna jsem byla přímo po kontrole u lékaře odeslána do porodnice. Měla jsem porodní stahy, které vůbec nebolely, ale co bylo horší, miminku se už v bříšku nedařilo dobře, začala mu klesat tepová frekvence z normálních 130 tepů až na 90 tepů.

V nemocnici mě napojili na přístroj měřící tepovou frekvenci a ozvy plodu, čekali jak se porod rozvine. Tep miminka střídavě klesal a rostl. Lékaři mě informovali, že miminko budou muset porodit císařským řezem.

V tu chvíli jsem si vzpomněla na ten obrázek v těhotenském průkazku. Honza ho vytáhl a položil mi ho na břicho. Tep miminka vystoupil na 120 tepů a držel se stálý. Lékaři čekali asi půl hodiny, jestli neklesne, ale zůstal pořád stejný. Začal normální porod a já jsem vůbec necítila bolest stahů. Pořád jsem čekala, kdy to přijde. Když už jsem musela tlačit, na chvíli jsem sundala ruku i s obrázkem z břicha a tep miminka poklesl až na 60 tepů. Lékaři začali být nervózní, císařský řez už nebyl možný. Porodní asistentka mi vzala ruku, podívala se, co v ní mám a přitiskla ji zpět na břicho. Tep opět vylítl výše. Za chvíli manžel hlásil, že vidí hlavičku a pak jsem i já viděla naše miminko. Náš Honzík mi ležel na břichu, byl tak bezbranný, trochu mu trvalo, než se poprvé nadechl, měl totiž pupeční šňůru omotanou dvakrát okolo krčku.

Když mi lékaři ošetřili porodní rány, Honzík se poprvé napil a na porodním sále vše utichlo, zůstala jsem sama a teprve tehdy jsem se odvážila zvednout ruku s tím obrázkem a na zpaceném a trochu pokrčeném papíře jsem četla:

... když Ty mě podpíráš, nepadám,
... když Ty mě chráníš, nebojím se ničeho,
... když Ty mě vedeš, neunavím se,...

Kateřina

Když následuji Tebe, Maria,
nebloudím,
když na tebe myslím,
nemýlím se,
když Ty mne podpíráš,
nepadám,
když Ty mne chráníš,
nebojím se ničeho,
když Ty mne vedeš,
neunavím se,
když mi vyprosíš u Ježíše milost,
jistě dosáhnu cíle.

P.S. Malý Honzík byl pokřtěn na Svatém Kopečku na závěr vánoční doby 7. ledna 2001 první den po ukončení Velkého jubilea.

foto: V. Hylšík

Každý, kdo překročí práh svatokopecké baziliky, pohledem směřuje k oltáři a jeho pozornost v lesku zlata a stříbra upoutá ozářený obraz. Z dálky není příliš zřetelný. Jako by se pod nánosem všeho třípytivého ztrácel, jen pohledem zblízka se pozná, co v něm je.

V roce 1645 byla dokonce kaple švédským důstojníkem zapálena. Při tomto požáru byl obraz patrně poprvé poškozen. Ze sutin byl však zachráněn a po obnově kostelíku v letech 1652-56 opět postaven na hlavní oltář.

Paládium Hané

Milostný obraz Panny Marie s děťátkem Ježíšem je uctíván na Svatém Kopečku od roku 1632. Nejdříve byl v kapli postavené olomouckým měšťanem Janem Andryškem a v roce 1677 už v novém chrámu, který nechali vybudovat premonstráti z Hradiska.

Kdo obraz novému poutnímu místu věnoval, kdy a kým byl vytvořen, na to se těžko dá odpovědět. Jednu domněnku vyslovil opat Norbert Želecký z Počenic ve svém díle „Mons praemonstratus“ z roku 1680, píše: „...nežli Svatá Hora byla fundátoru ukázána, musel (obraz) tam v lese skrytý býti... v nějakém zpráchnivěném stromě, aneb v husté zarostlině odpočívát, na též Svaté Hoře vyhotovení rezidence časem svým očekávající.“ Je také možné, že obraz věnoval nově kapli opat Maxmilián Pracher (opatem byl v letech 1628-1635) z hradiského klášterního inventáře.

Války, různá nebezpečí i ruce nepoctivců poznamenaly vnější vzhled obrazu. Kamená deska byla značně poškozena, jen horní část postavy Madony a Ježíška zůstala bez porušení.

Za švédské okupace Olomouce v letech 1642-1650 hrozilo poutníkům v lesích kolem původní kaple nebezpečí, proto poutě v té době ustaly.

V roce 1704, z obavy před vpádem cizích vojsk na Moravu, byl obraz uchovávan v klášterním kostele Panny Marie v Hradisku.

21. září 1732 byl korunován papežskými korunkami a vsazen pevně do rámu pod stříbrným baldachýnem nového hlavního oltáře. Po vstupu Prusů do Olomouce, v říjnu 1741, byl opět přenesen na Hradisko. Během následujícího roku podnikla pruská vojska dvakrát vpád na Svatý Kopeček. V roce 1748 byl k obrazu zavěšen zlatý řetěz se zlatým srdcem, dar císařovny Marie Terezie, která se svým manželem navštívila poutní chrám.

V květnu 1758, pro nové pruské nebezpečí, kdy byla obléhána Olomouc, byl obraz znovu uložen na Klášterním Hradisku.

18. srpna 1784, rozhodnutím císaře Josefa II., byly klášter Hradisko i rezidence premonstrátů na Svatém Kopečku zrušeny.

Období 1785 až 1846 bylo pro poutní kostel i pro milostný obraz velmi kritické.

15. srpna 1909 byl obraz z pevného rámu vyňat, uložen do kovové skříňky a pod stříbrný baldachýn jen zasouván. Několikrát do roka je snášen dolů k uctění.

V noci z 19. na 20. srpna 1919 byl obraz oloupen o korunky, šperky i všechno zlato a vhozen do obilného lánu pod kostelem.

Také je možné, že tenkrát se ulomil levý dolní roh.

Po roce 1924 byly pořízeny nové korunky a nové umělecké obložení obrazu. Naposledy byl chráněn 6. května 1945, kdy byl kostel ostřelován. Tehdy chrám dostal 60 zásahů, milostný obraz byl schován v trezoru ve zdi staré zákristie.

V roce 1978 byl odborně restaurován akademickým sochařem a restaurátorem Karlem Stádníkem. Podklad obrazu je modrý a po celé desce jsou rozesety malé šesticípé hvězdy, Ježíšek a Panna Maria má kolem hlavy svatozář.

Začátkem března 1995 bylo potvrzeno Vatikánem, že Svatý otec Jan Pavel II. po kanonizaci Jana Sarkandra a Zdislavy z Lemberka na neředinském letišti v Olomouci navštíví Svatý Kopeček, kde se setká s mládeží. Olomoucký arcibiskup Otec Jan Graubner na prosbu svatokopeckých pre-

monstrátů požádal Svatého otce, aby korunky, které v roce 1924 nahradily původní ztracené a nebyly posvěceny, papež požehnal. A tak onoho krásného odpoledne 21. května 1995 Svatý otec před zraky mnoha tisíc mladých lidí korunky posvětil, vlastnoručně korunoval a Milostný obraz Panny Marie svatokopecké políbením uctil a pak vstoupil do baziliky, aby se modlil...

To je historie milostného obrazu. Je dramatická, tak jako život sám. Ale ještě něco ta kamenná deska skrývá: Je zosobněním touhy i prosby všech, kdo se k Panně Marii utíkají. Je symbolem Její blízkosti. Připomíná, abys u Ní složil tíhu života i tvrdost svého srdce a do svého domova sis odnesl radost a vlídnost.

Až tedy tvé oči pohlédnou k tomu zářivému bodu na oltáři, prožij ve svém srdci toto obdarování.

Bohuslav Smejkal, P. Jakub Berka O.Praem.

Návrat na Svatý Kopeček

„Naplnil se čas,“ který pro nás Bůh od věčnosti stanovil, a naše řeholní společenství se mohlo vrátit do mateřince na Svatém Kopečku u Olomouce.

V roce 1950 byly sestry z mateřince nuceně vystěhovány do internačního kláštera v Nové Říši a po ročním pobytu přestěhovány do dalšího internačního kláštera v Broumově. Začátkem roku 1964 byly sestry z kláštera v Broumově přestěhovány do Radvanova u Mladé Vožice, kam byly v roce 1963 přesunuty další naše sestry z komunity v Táboře. Spolu se sestrami se do Radvanova museli stěhovat i biskupové - dr. Štěpán Trochta, dr. Stanislav Zela - a novoříšský opat

foto: archiv sestry

Augustin Machalka. Později zde prožíval část své internace pražský arcibiskup kardinál Josef Beran a tehdejší provinciál jezuitů František Šilhan. Postupně se do Radvanova stěhovaly sestry z ostatních komunit.

Všichni víme, jak těžké doby to byly pro církve a každou řeholní rodinu v naší vlasti. Před Bohem však jistě měly velký význam modlitby a oběti, které v nuceném odloučení přinášeli jak jednotlivci, tak celá společenství. Také naše řeholní rodina se snažila vnímat znamení doby a co nejvíce přispět modlitbou, adorací, skrytými obětmi a smírem k novému náboženskému rozkvětu u nás.

S radostí jsme uvítaly změny, které nastaly v závěru roku 1989, kdy církve získala svobodu; řeholní společenosti se mohly postupně vracet do svých klášterů, opět přijímat dorost a postupně obnovit svoji veřejně prospěšnou činnost. I my jsme se dočkaly navrácení Norbertina na Svatém Kopečku, nejprve do vlastnictví a v r. 1999 do užívání, bohužel ve velmi špatném technickém stavu. Po vnitřní rekonstrukci dvou menších objektů v areálu Norbertina jsme se mohly přesně po 50 letech a zvláště v Jubilejním roce 2000 vrátit na Svatý Kopeček, kde byla naše Kongregace založena. S velkou radostí a nadějí jsme zahájily novou epochu života našeho řeholního společenství.

Při pohledu zpět - na chvíle exodu z míst dlouho obývaných - prožíváme velkou vděčnost k Pánu Bohu a naší milé Panně Marii za pomáhající milost při stěhování z Radvanova na Svatý Kopeček, které proběhlo bez větších obtíží a nad očekávání dobře. Opakovaně se potvrzuje překrásná skutečnost, že Bůh, jako ten nejlepší Otec, se o své děti s láskou stará, i když ony si to ne vždycky zaslouží.

Prožili jsme první vánoce ve staronovém prostředí našeho kláštera, v těsné blízkosti baziliky Navštívení Panny Marie, kde jsme měly možnost „sbírat plody“ Jubilejního roku. Společnou modlitbou, adorací a slavnou bohoslužbou jsme uvítaly s celou svatokopecskou farností první den Nového roku, století a tisíciletí. Ano, máme zde více možností žít své apoštolské poslání, také intenzivnější účastí na životě církve, což je radost, milost,

ale především závazek, abychom této možnosti více využily.

Naším posláním je dále předávat odkaz sv. Norberta a jeho spiritualitu založenou na úctě eucharistické, mariánské, liturgické a na životě kajícím a apoštolském. Podle Norbertova vzoru spojujeme nazíravý prvek našeho životního stylu s apoštolskou prací ve farnosti, při výchově mládeže, v oblasti sociálně-charitativní. Při této apoštolské aktivitě se máme také snažit pomoci svým starým a nemocným spolusestrám, zmírnit obtíže jejich stáří laskavou a obětavou službou. Máme v nich zářivý příklad věrnosti, radostné oddanosti a ochoty dát Bohu všechno. Máme mezi sebou i mladé spolusestry, které zde prožívají svou řeholní, naukovou a praktickou formaci jako přípravu na celoživotní zasvěcení se Bohu a na své budoucí poslání v rámci apoštolátu. Chceme tak „být připraveny ke každému dobrému dílu“ podle příkladu našeho Otce sv. Norberta.

Chtěly bychom také s pomocí Boží pokračovat ve vnitřní rekonstrukci hlavní budovy (mateřince) v areálu Norbertina. Především potřebujeme zrekonstruovat prostory kuchyně a prádelny a v následné fázi chceme stavebně upravit přízemí hlavní budovy, kde kromě jiného plánujeme též pokoje pečovatelského typu. Zájem seniorů o poskytnutí této služby je velký, i když kapacitně jsme omezeny charakteristikou stavby. Přesto uděláme, co bude v našich silách, aby se pomohlo aspoň někomu. I naše společenství chce být - podle doporučení našeho zakladatele sv. Norberta - místem tělesného a duchovního občerstvování.

Využíváme také této příležitosti a dovolujeme si prosit o jakoukoli finanční pomoc pro tyto naše plánované aktivity, prospěšné nejen našemu společenství, ale také širší veřejnosti. (Číslo účtu: 1319141-811/0100 - KB a.s. pobočka Olomouc.) Všechny dárce zahrnujeme do svých modliteb a mešních obětí.

V Ježíši, Marii a sv. Norbertu

sestry premonstrátky ze Sv. Kopečka

foto: Jg

Otče Ladislave, mamka se už nějak smíříla s tím, že Igor je nevěřící, protože vidí, že je to v podstatě dobrý chlapec. Nyní mi však nasadila do hlavy brouka s námitkou, že jsme stejně staří a pro manželství je přece lepší, když je chlapec o něco starší než dívka. Je také důležité, aby se uměli doplňovat. Prosím tě, řekni mi k tomu něco.

V podstatě je dobré, když je chlapec o něco starší než děvče, neboť děvčata dříve dospívají, ale není to závazné pravidlo. Známe nejedno velmi dobré manželství, kde je manžel o několik roků mladší a jsou spolu šťastni již desítky let. Podobně jsou známa šťastná manželství, kde je žena i o patnáct let mladší než muž. Věk není prvním a základním rozhodujícím faktorem. Vztah mezi dvěma mladými lidmi je mnohorozměrný, a tak se pokusím poukázat na některé důležité momenty. Teoreticky otázka zní: Má manželství větší předpoklady k tomu, že bude šťastné, když si ti dva budou podobní,

nebo naopak, když budou odlišní, a tak se budou doplňovat?

Bude společný život manželů lehčí, když budou mít například oba rádi společnost, anebo když on bude mít velký zájem o hudbu a ona zase o výtvarné umění a budou si navzájem vyměňovat zkušenosti, zážitky, a tak se budou doplňovat? Mohlo by například vzájemné doplňování spočívat v tom, že on bude ve společnosti průbojný a ona pak, i když nesmělá, bude mít otevřenou cestu k lidem? Na tyto otázky se pokoušely odpovědět mnohé výzkumy. Odpovědi však není jednoznačné „ano“ nebo „ne“. Je

Rozhovory se Sylvou Každý je jiný

třeba totiž rozlišovat různé prvky, oblasti a úrovně. Především není pochybnosti o tom, že spolužití manželů je založeno na vzájemném doplňování se. Muž je přitahován ženou a naopak. Přitahují se právě vzájemnou odlišností jak fyziologickou, tak psychologickou. I sociální úlohy obou pohlaví jsou dost jasně určeny a jsou odlišné. V průběhu tisíciletí lidstvo nahromadilo domněnky o rozdílech ve vlastnostech muže a ženy. Věda svými výzkumy tyto domněnky očistila.

Vyberu jen ty nejdůležitější. U muže převládá logika. Myslí jasně, metodicky a rozvážně. Jeho myšlení je abstraktnější, směřuje k objevování všeobecných zákonů a principů. Žena se dá více věst intuici, neboli tušením a citem, než logickým uvažováním. Ona vnímá více části než celek. Proto se v závěrech zdá být nedůsledná a stranická. Orientuje se více na konkrétní než na abstraktní situace. Muž vidí problémy objektivněji, neosobně, zatímco žena subjektivněji, osobně. Muž krotí fantazii vůlí, žena se jí více oddává. Pro muže jsou na prvním místě ideje. Umí se obětovat za své přesvědčení.

Žena se umí obětovat za konkrétní osobu a netrvá příliš na osobním přesvědčení. Muž usiluje dosáhnout stanoveného cíle metodicky a prostřednictvím vůle, bere v úvahu kladné a záporné důvody, zvažuje je a až potom dochází k rozhodnutí. Žena usiluje o dosažení cíle instinktivněji a často vášnivě. Takto vylíčené charakteristiky muže a ženy jsou vyhraněné. Ve skutečnosti přechod od jednoho pólu k druhému je spojitý, takovýchto celkem vyhraněných typů je poměrně málo.

Druhou oblastí je povaha. Mnozí říkají, že těžkosti ve společném životě manželů jsou zapříčiněny různými povahami. Z toho by se dal vyvodit závěr, že jejich povahy byly více podobné než odlišné. Tady je však třeba rozlišovat, o které povahové rysy jde. Vezměme si například panovačnost. Kdyby u obou manželů tento rys povahy převládal, jistě by velmi brzo došlo ke konfliktům. Zdálo by se proto vhodné, aby tedy, pokud je jeden panovačný, byl druhý poddajný. Pro tuto charakteristiku je vhodnější doplňování se než podobnost. Když však jde například o jemnocit, bylo by směšné si myslet, že je zde doplňování se opakem vhodné. Cožpak by si jemná, citlivá žena měla vzít hrubého

a necitlivého muže? Muž by ji zraňoval a vůbec by nedokázal pochopit její psychologické potřeby a rozpoložení.

Třetí a poslední oblastí je oblast hodnot a ideálů. V této oblasti o doplňování se nemůže být vůbec řeč, ale oba musí mít stejný ideál. Čím jsou si oba podobnější, tím větší shoda mezi nimi je. Bylo by divné si myslet, že se mají doplňovat tak, že ona bude čestná a on nečestný, on pracovitý a ona líná, on rozpustilý a ona nesmělá. Mnoho manželství ztroskotává právě na rozdílnosti ideálů.

Shoda mezi oběma nespočívá v tom, že si hledí do očí, ale v tom, že hledí stejným směrem, neboli ke stejným ideálům. Mnozí odborníci tvrdí, že nezáleží tolik na tom, zda povahy obou jsou podobné nebo odlišné, ba ani na tom, zda na začátku jejich společného života sdílejí tytéž ideály, ale více na tom, nakolik jsou oba schopni spolu růst a přizpůsobovat se. Jinými slovy budoucí společný život je v největší míře podmíněný tím, nakolik budou schopni se navzájem ovlivňovat, vzájemně si ustupovat, odpouštět si a vzájemně si pomáhat. K tomu je však potřebná osobní zralost.

P. Ladislav Csontos

Ať dostane rozum

Často se říká, že malé děti ještě ničemu nerozumí. Já bych to tak jistě netvrdil. Chcete příklad? Na návštěvě v rodině je teta Marie. Ještě mladá žena, pár let vdaná. Se slzami v očích si stěžuje, jak si její manžel našel na pracovišti, jako mnozí dnes, nějaké jiné „potěšení“. Sestřenice se jí snaží uklidnit, že je to snad jenom chvílkové vzplanutí, že dá Bůh, a zase bude všechno dobré. Při tomto rozhovoru je malá čtyřletá Libuška, která si tam hraje se svými panenkami a vypadá to, že má jen ty svoje zájmy a že ji problémy dospělých vůbec nezajímají. Ale opak byl pravdou. Večer se u své postýlky malá Libuška modlí. Nejdříve tu svou naučenou „Ježíšku“, pak „Andělíčku“ a nakonec přidá: „A ještě tě, Ježíšku, prosím, **ať strejda Štěpán dostane rozum** a přestane trápit tetu. Amen!“ A máma malé Libušky dojatě dodává: „Amen!“ A uklidňuje ji, že jim Otec farář říkal, že to staré AMEN se může volně přeložit: „Tak jest - nebo Ať se stane“. Tak: „Pane, ať se stane, o co tě ta malá prosí.“

Z deníku otce Jana Topeníčka

O JEDNOM DOMU A JEDNOM SPOLEČENSTVÍ

Křesťan nemůže žít sólo. Má žít ve spojení s Ježíšem Kristem, ale také s ostatními lidmi, a tak tvořit mystické tělo Kristovo. O jedné Jeho buňce vypráví následující článek.

Kdo jsme?

Jsme neformální společenství 5-ti křesťanských katolických rodin, které se snaží žít v tomto světě podle Božích přikázání. Patříme do ostravsko - opavské diecéze a farnosti „Nejsvětějšího srdce Ježíšova“ v Českém Těšíně. Spojují nás společné radosti a starosti, přátelství, ale hlavně víra v jednoho Pána Ježíše Krista. Na té se snažíme budovat naše vzájemné vztahy, ale také společné dílo, na kterém pracujeme. V roce 1998 jsme začali rekonstruovat 3-podlažní bytový dům postavený v roce 1887. Zde bychom chtěli jednou, dá-li Pán, společně bydlet a zároveň si přejeme, aby dům nesloužil jenom nám, ale byl otevřen také jiným, z naší farnosti i odjinud, pro společná setkávání, modlitby, adorace, přednášky, společné akce. Rovněž také jako místo odpočinku a zábavy jak pro děti, tak pro rodiče.

Jak to vlastně všechno začalo?

Jeden manželský pár z našeho společenství vlastnil starý, neobydlený, chátrající dům a pravdu říct, nevěděl, co s ním má udělat. Určitá myšlenka byla již na samém začátku, aby dům sloužil Božím věcem, ale byly to pouhé úvahy. Po pouti do Medjugorje začaly mít tyto úvahy konkrétní podobu. Tito manželé se rozhodli předat dům definitivně do rukou Božích a začít práci na jeho rekonstrukci. Poté oslovili i nás - ostatní manželské páry. My jsme jejich pozvání přijali, a tak jsme se společně vydali na nelehkou cestu společné tvrdé práce a hledání Boží vůle s námi i s tímto domem. Reakce okolí byla různá. Většina lidí nám naše záměry rozmlouvala. Přes všechna odrazování a problémy však v práci pokračujeme již třetím rokem, a tak, kdybychom měli pravdivě odpovědět na úvodní otázku, odpověď by asi měla znít takto: **Všechno začalo a pokračuje vlastně díky nekonečné dobrotě a lásce Boží.**

Kolik nás je?

V současné době 10 dospělých a 11 dětí ve věku od 10 -ti měsíců do 7-mi let. Děti jsou na nás tudíž už v přesile a do budoucna, jak doufáme, bude jejich přesila určitě ještě větší.

Musíme ještě dodat, že naše společenství je „mezinárodní“. Bydlíme sice všichni v jednom městě, ale jsme tři národnosti - české, polské a slovenské.

Co je už za námi?

Rekonstrukce byla zahájena v srpnu 1998. Dům byl ve velice špatném stavu. Protože byl z větší části namoklý, bylo nutno jej izolovat podřezáváním vnějších a vnitřních stěn. Pak jsme opravili střechu, ve které jsme vybudovali vikýře a namontovali střešní okna. Ve sklepních prostorech jsme snižovali podlahu a také jsme se napojovali na městskou kanalizaci. Ve druhém a třetím podlaží jsme provedli kompletní výměnu podlažních trámů. Také všechna okna jsme vyměnili za nová. V celém domě je již hotov rozvod vody a kanalizace. Ve všech místnostech je hotov rozvod elektroinstalace včetně omítek. Většinu prací konáme svépomocí a jsme vděční všem dobrodincům, kteří nám jakkoli pomáhají.

A co nás ještě čeká?

Zapojení elektroinstalace a její revize, pokládání podlah včetně izolace ve druhém a třetím podlaží, dále pak kompletní instalace ústředního vytápění v celém objektu, rozvod plynu, montáže stropních sádkartonů ve všech patrech, montáž sanitární techniky, interiéry bytů a kaple. Celý dům je třeba zateplit a také omítnout. Celkově můžeme konstatovat, že z původní stavby se za-

chovaly pouze obvodové zdi, schodiště a konstrukce střechy.

Ora et labora!

Učíme se modlit a pracovat. Podle možností se scházíme jednou týdně na společné modlitbě sv. růžence, první sobotu se modlíváme Mariánské večeradlo (s animací Fatimského apoštolátu). Něžné polovičky se scházejí jednou měsíčně k modlitbám matek (celosvětové hnutí maminek, modlících se především za své děti, ale také za manžely, blízké, potřebné). Mužská část společenství se v rámci možností snaží spojit práci s modlitbou přímo na stavbě. Někdy se to daří víc, jindy míň. Všichni si ale uvědomujeme, že sami bychom to nikdy nezvládli a nemít společnou víru, že toto dílo je v rukou Božích, asi bychom k něčemu takovému nikdy nenašli odvahu.

Problémy, ani ty finanční, se nám samozřejmě nevyhýbají, spíše se stupňují, a tak se učíme doufat v nekonečnou Boží prozřetelnost a prosit o ni skrze našeho patrona sv. Josefa. V modlitbách se s prosbou o přímluvu obracíme též ke sv. Maximiliánu Maria Kolbe, který je jedním z našich velkých vzorů, mj. i tím, s jakou vírou, odvahou a často bez prostředků uskutečňoval Boží záměry a realizoval projekty, které se mnohým zdály nereálné a od kterých ho mnozí odrazovali. Dvě z rodin našeho společenství jsou také členy Rytyřstva Neposkvrněné - hnutí, které o. Kolbe založil.

Trocha upřímnosti neuškodí...

Asi by bylo falešné, kdybychom se tvářili jako ideální společenství, které s velkým nadšením uskutečňuje Boží plány. Přestože se mnozí z nás znají už od dětství, teprve teď se skutečně poznáváme a učíme se přijímat jeden druhého. Nevyhýbají se nám konflikty, rozdílné názory a pohledy na věc ani občasná „ponorková nemoc“. Práce je nesmírně náročná časově i fyzicky, takže se občas projeví únava ať už u manželů nebo manželek, které zatím doma krotí v průměru 1-3 roztomilé děti. Ale Boží pomoc a dobrota jsou nekonečné, a tak nepřestáváme doufat.

Hledáme další cestu...

Hledáme Boží vůli s námi i s tímto domem. Nestavíme ho jen pro sebe,

chceme, aby sloužil. Přejeme si, aby srdcem našeho domu byla kaple, kde bychom se scházeli, sjednocovali, čerpali sílu a děkovali. Zároveň se nechceme uzavírat do nějaké izolace, ale chceme být živou součástí naší římsko-katolické farnosti a přinášet jí užitek. Rádi bychom poznali nějaké jiné společenství rodin, které má s něčím podobným zkušenosti. Modlíme se také za to, abychom našli duchovního otce, který by pomáhal formovat naše společenství. Přiznáváme se, že bychom byli vděční Boží prozřetelnosti také za nějakého sponzora.

A na závěr naše MOTTO:

*Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní,
oblecte milosrdný soucit, dobrotu,
skromnost, pokoru a trpělivost.*

*Snášejte se navzájem a odpouštějte si,
má-li kdo něco proti druhému.*

Jako Pán odpustil vám, tak odpouštějte i vy.

Především však mějte lásku,

kteřá všechno spojuje k dokonalosti.

A ve vašem srdci, ať vládne mír Kristův,

k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo.

A buďte vděční.

*Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo
v celém svém bohatství:*

se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte

a s vděčností v srdci oslavujte Boha

žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch.

Všechno, cokoli mluvíte a děláte,

čiňte ve jménu Pána Ježíše

a skrze něho děkujte Bohu Otci. (Kol 3, 12-17) ●

foto: archiv společenství

Drahé děti,
v těchto týdnech se vystřídá několik barev při nedělní mši svaté.

V minulých nedělích to byla **zelená** barva. Ta je v živé přírodě nejrozšířenější. Jdeme-li jarní přírodou, všude tam, kde právě neroste nějaký květ, vidíme většinou zeleň. Tato barva bývá o nedělích během roku, kdy není žádný velký svátek nebo zvlášť významné období roku.

Teď nastoupila **fialová** barva, tmavší, připomíná nám temnotu hříchů. Ale také Boží odpuštění, které Pán Bůh dává tak rád, když se k němu včas obrátíme. Proto také ustanovil svátost smíření, ve které nás přijímá jako své milované děti. Kdy to je „včas“? Hned, bez odkládání, protože Pán Ježíš nám říká, že nevíme den ani hodinu, kdy budeme zavoláni na věčnost.

To nám připomíná i popel z loňských ratolestí (kočiček) na Popelčíní středu nebo v následující neděli. Před rokem byly hezké a svěží, teď je z nich jenom prach.

K velkému přiteli dětí a mládeže, svatému Filipovi Neri, nazývanému „veselý světec“, příběhl chlapec, který právě nesl ze školy krásné vysvědčení. Svatý Filip se usmál, pochválil ho a pak se ptal: „Co budeš dělat teď?“ „Teď budu mít prázdniny, na které se těším.“ „A co potom?“ „Budu pokračovat ve škole a studovat.“ „A potom?“ „Půjdu na vysokou školu.“ „A potom?“ „Budu pracovat a dosáhnou vysokého postavení.“ „A potom?“ „Budu hodně vydělávat a koupím si krásný dům.“ „A potom?“

„Až budu starší, nebudu muset pracovat a budu žít ze svého majetku.“ „A potom?“ Chlapec se zamyslel a mlčel. Svatý Filip řekl: „A potom přijde smrt, buď šťastná nebo nešťastná. A na tom záleží celá tvá věčnost.“ Student si to dobře zapamatoval, pomáhalo mu to, aby uměl dobře žít a aby jeho věčnost byla šťastná.

Co nám říkají barvy?

Protože Boží odpuštění přináší také pokoj srdce a radost, může být o čtvrté postní neděli (letos 25. března) místo fialové zářivější, radostnější barva **růžová**.

Na Květnou neděli a na Velký pátek je **červená** barva, barva krve, kterou Pán Ježíš prolil za naše hříchy z lásky k nám, abychom byli Božími dětmi a mohli jednou přijít do věčné radosti.

V neděli po Velké pátku, třetího dne, Pán Ježíš vstal z mrtvých. Proto je tato neděle největším svátkem celého roku a začátkem období radostné oslavy Zmrtvýchvstání Pána Ježíše, vítěze nad smrtí a nad úklady pekla. Proto se užívá barva, která má v sobě nejvíc světla, **bílá**. Ta je zároveň znamením krásy čisté duše.

Prosme Pannu Marii, aby nás chránila a pomáhala nám „yní i v hodinu smrti naší“, abychom krásu duše nezašlapali do bláta hříchu, a jednou aby nás převedla přes práh smrti do nejkrásnějšího domova, do radosti, která nikdy neskončí.

Požehnanou dobu postní, bohatou na Boží milost, a radostné velikonoční svátky s čistou duší zářící krásou Božího světla Vám všem srdečně přeje a vyprošuje

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Nebeská Matičko, omlouvám se, že jsem Ti slíbila poděkování, a činím tak až nyní. Mám tři děti, dvě dcery - Marii, Annu a syna Jana. Po narození nejmladšího syna Jana oznámili lékaři mému manželovi, že zemře. Po probuzení z hlubokého bezvědomí jsem prosila Nebeského Otce, Pannu Marii i Ježíška za život, ať mám čas, abych mohla aspoň do 10 let děti vychovat. Letos nejstarší Marie dokončila vysokou školu s výborným prospěchem a dvěma dětmi. Dcera Anna je také vysokoškolačka a Jan se chystá k maturitě.

Mé prosby byly tedy vyslyšeny. Žiji a raduji se z celé rodiny. Víím, že bez pomoci Boží a Panny Marie bychom nic v životě nedokázali a nevládli. Jsem proto velmi vděčná a děkuji za všechno. Ale zároveň prosím, stůj stále při nás, Nebeská Matičko, a ochraňuj nás i nadále.

Emilie, Prostějov

Zůstala jsem sama s 18-ti letým synem, těhotná a opuštěná v nezařízeném bytě. Starší syn se chystal na vysokou školu a maličký na svět. Byla jsem zoufalá a vůbec jsem si budoucnost neuměla ani představit. Nic jsem neměla a těhotenství jsem se velice bála, že vše sama nevládnou. Ale zůstala mi modlitba a naše drahá Maminka, Panna Maria. Velice jsem se modlila, často jsem chodila ke svátostem a odevzdala vše do Božích rukou.

Dnes máme díky všem dobrodincům hezky zařízený byt, starší syn studuje na teologické fakultě a malému Honzíkovi je 3 a půl roku. Těhotenství i porod jsem ve svých 39 letech s pomocí Panny Marie zvládla bez problémů.

Panna Maria, děkuji Ti za všechnu pomoc, lásku, Ty víš, jak moc Tě miluji a jak jsem Ti vděčná za oba zdravé a krásné syny.

Neposkvrněná Panna Maria, bez poskvrny hříchu počatá, oroduj za všechny, kteří se k Tobě utíkáme.

Mária Bergmanová

Děkuji Ti, Panno Maria, za záchranu dvou mladých lidských životů. Syn jel 12. 10. 2000 autem

po dálnici Rožnov - Val. Meziříčí, večer po 20. hod. Přimo pod auto mu vběhla žena. Chtěl ji zachránit, strhl řízení, dostal smyk a měl těžkou autohavárii. Museli je vyprošťovat z auta. Žena utekla a první pomoc ani nezavolala. Další řidič vše viděl a pomoc zařídil. Moc mu děkujeme. Syn nosí medailku Panny Marie.

Chci upřímně poděkovat Panně Marii a andělům strážným ze jejich záchranu.

Děkuje matka Marie G., Strážčice

Panna Maria, naše drahá Nebeská Maminko, chci Ti poděkovat za Tvou velkou péči, lásku a ochranu nás a celé naší rodiny.

Když moje mladší dcera ztratila v září r. 1999 práci, spolu jsme se modlily a prosily Tě o pomoc. Naše modlitby jsi vyslyšela a 8. 12. 1999 - na Tvůj svátek, nastupovala do nového zaměstnání. Koncem r. 2000 jí pro nemoc, kterou prodělala, hrozila ztráta dalšího zaměstnání. Modlila jsem se za ni a Tebe jsem drahá, Maminko, prosila o pomoc. Modlitbu mou jsi vyslyšela a všechno dobře dopadlo. Tvou pomoc, Panno Maria, jsem zakusila vícekrát a za vše Ti z celého srdce děkuji.

Pane Ježíši, děkuji Ti za Tvoji maminku.

Vaše vděčná rytířka

Jana, Liberec

Děkuji Ti, Rodičko Boží, Panno Maria, Matičko naše, za vyslyšení proseb. Moje vnučka měla jít na operaci, a když před přijetím do nemocnice ji prohlíželi, zjistili, že operace není potřebná. Víím, Matičko, že jsi pomohla, jako už mnohokrát a já Ti vroucně děkuji. Děkuji Ti též za uzdravení naší známé paní, které jsem do nemocnice poslala medailku. Nosí ji stále na krku.

Tisíceré díky.

Marie, Ústí n. Labem

Při preventivní prohlídce mi zjistili nádor. Byla jsem objednána k operaci. Avšak nachladila jsem se, měla jsem zvýšené teploty, rýmu, kašel. Operace byla odložena. Když jsem šla na předoperační vyšetření, výsledky nebyly v pořádku. Lékař mi řekl, že mám velmi málo draslíku v krvi. Srdíčko by nemuselo vydržet operaci. Naordinoval mi léky a pravidelně jsem chodila na odběry krve. Čas ubíhal a já, místo abych se duševně připravovala na operaci, přemýšlela

jsem nejen nad svými problémy, ale taky nad těmi, které se vyskytly v rodině. Byla jsem z toho všechno velmi špatná. Vzpomněla jsem si na záračnou medailku, kterou jsem měla pečlivě schovanou. Začala jsem ji stále nosit u sebe a několikrát denně se modlit k naší Nebeské Matičce o pomoc. Teprve po půl roce čekání a napětí jsem se operace dočkala.

Chtěla bych veřejně poděkovat Neposkvrněné Panně Marii a Pánu Ježíši za úspěšnou operaci a uzdravení. Vřelé díky.

Božena, Třinec

Má spolupracovnice byla propuštěna z práce. Měla pracovat do 31. 8. 2000. Bylo mi jí líto. Slíbila jsem jí, že se za ni pomodlím k Panně Marii a Pánu Ježíši, aby s námi v práci zůstala. Mé modlitby byly vyslyšeny. Propuštění mé spolupracovnice bylo stáhnuto a nadále pracuje s námi.

Panno Maria, děkuji.

Marie z Oldřichova

Ráda bych poděkovala Panně Marii, své Nebeské Mamince, za ochranu a požehnání, které nám u Pána Boha po celý život svou mocnou přímluvou vyprošuje. Odevzdávám i nadále sebe i celou svoji rodinu do Jejího Neposkvrněného Srdce. Prosím o modlitbu za všechny potřebné dary a milosti pro tělo i duši nás všech.

Ludmila Sršteská, Kelč

Tímto dopisem chci splnit svůj slib, že Panně Marii veřejně poděkuji, pokud bude moje prosba vyslyšena. Moje nejstarší šestnáctiletá neteř Jana se 14. listopadu r. 2000 nevrátila domů. Všichni jsme se modlili a prosili jsme o ochranu pro naši Janu. Po třech týdnech byla naše prosba vyslyšena a Jana se vrátila. Je na tom sice ještě psychicky dost špatně, ale věřím, že i to se časem upraví. Jana byla zavřená ve sklepech, kam byla unesena. Moc děkuji naší milé Matičce.

Matičko Neposkvrněná, díky.

Za celou rodinu teta

Tereza Žofková

Moc děkuji za zdárný průběh operace mého manžela loni těsně po vánočních svátcích. Bylo to velice akutní, po všech vyšetřeních ho už nepustili ani domů, hned musel do nemocnice na operaci. Moc jsem prosila Pannu Marii, aby se mi ještě

vrátil. Vše dopadlo dobře, bez problémů, bez teploty. Už je, Bohu díky, doma a cítí se dobře.

Maminko Nebeská, díky Tobě!

Vděčná

Helena Ptáčková

Náš nejmladší dvouletý chlapeček ráno radostně poskakoval na posteli. Vyskočil a celou vahou spadl dozadu hlavičkou dolů na zem vedle postele. Všichni jsme se ulekli. On celý zbledl a později se dostavilo i blinkání. Něco mi říkalo, že když usne už se neprobudí. Byl bledý a stále víc si pokládal hlavičku a zavíral oči. Běhala jsem s ním v náručí a zoufale prosila Matku Boží. V tom okamžiku když jsem vznesla prosbu k Panně Marii zvedl hlavičku a reagoval normálně. Máme vyhráno, zaradovala jsem se jako by jeho život byl v našich rukou. Znovu zbledl a opět pokládal hlavičku ke spánku. Znovu jsem prosila Pannu Marii a začala psát dopis velké úcty k ní, který jsem již dlouho odkládala. Po té bylo s chlapečkem již vše v pořádku.

Děkuji Ti naše nebeská Matko za tři krásné, zdravé děti a za lásku, kterou sesíláš naší rodině. Prosím, buď stále s námi.

Renata Tomášková, Olešnice

Panno Maria, děkuji Ti za všechny milosti, které jsi mně vyprosila u svého Syna a za vyslyšení mých prosb. Zároveň Tě prosím za A. a R., aby poznali Boha Otce - laskavého a milosrdného Přítele a Tebe - naši Nebeskou Matku a přímluvkyni u Boha. Děkuji Ti za Tvou pomoc v autoškolě a prosím Tě o přímluvu za nás, maturanty. Dopřej mi, abych úspěšně složil maturitní zkoušku i A. a R. a dej, abych mohl sloužit Tvému Synu.

František

Svou vděčnost také vyjadřují: Anna Lurgová, Anežka Komoňová, Františka Holanová, Hilda Svanyová, Marie P., Marie Dvořáková, Vítězslav Smejkal, Josef Krajíček, Františka Trojancová, Marie a Hana Siudová, Jana Žnivová.

O modlitbu prosí: Božena Jedovnická (za 3 nemocné děti), Jitka Kadlíková, Milan Vogel, Marie Zachová, R. Černochová, Marie Krejčová, Barbora Benešová, Ludmila Bílková, Anastázie Jarůšková, Marie Polachová, Libuše Hajdušková, Marie Mašková, Jiřina Malá, Anna Morčušová.

ZPRÁVY

●Sýrie respektuje náboženskou svobodu

Nový syrský prezident Bachar al Assad (syn zeměřelého Háfize Assada) ujistil, že jeho vláda bude tak jako vláda jeho otce ctít náboženskou svobodu, což se týká zejména početné křesťanské menšiny. Prezident zdůraznil, že Sýrie byla jednou z kolébek křesťanství, a ocenil obrovský přínos křesťanů pro civilizaci a kulturu země. Sýrie je jedním z mála mohamedánských států, kde mají křesťané svobodu.

Gošć Niedzielny 3/2001

●Řeholnice v Číně mučeny

Jak bylo oznámeno asijskou katolickou agenturou Ucan News, dvě katolické řeholnice v Číně, zatčené kvůli své příslušnosti k řeholi, příslušníci tajné policie mučili odepřením stravy a spánku, aby na nich vynutili zřeknutí se víry.

Tag des Herrn 2/2001

●Lužickosrbský kandidát blahověření

Lužičtí Srbové jsou, jak známo, malou slovanskou menšinou v germánském moři v počtu několika desítek tisíc. Žijí hlavně v okolí Budyšina a Chotěbuzi na území bývalé NDR. Zhruba polovina z nich jsou katolíci. V Římě trvá proces blahověření jejich kněze Aloyse Andritzkého, kaplana v Drážďanech, který zahynul r.1943 v nacistickém koncentračním táboře Dachau. Zatčen byl pro svoji kritiku nacistického učení a pastoraci Poláků, nasazených na práci v Německu. Smrtící injekci mu vstříknul spoluvězeň, kápo, jenž byl komunist. Když smrtelně nemocný páter Andritzki žádal Krista v Eucharistii, kápo ironicky prohlásil: „Krista by chtěl, dostane tedy injekci.“ Názorný příklad, jak nacistická a komunistická ideologie dokázaly ve své nenávisti proti Kristu spolupracovat.

Fels 1/2001

●Ctít posvátnost Jeruzaléma

Latinský patriarcha Jeruzaléma Michael Sabbah požaduje, aby Východní Jeruzalém se stal hlavním městem samostatného státu Palestína a Západní Jeruzalém hlavním městem Izraele. Zároveň apeloval na zajištění práv a svobod křesťanské menšiny jak Izraelci, tak Palestinci a lítoval, že křesťané jsou pronásledováni oběma stranami. Napomenul také křesťany, aby si byli vědomi své zodpovědnosti před Bohem za zemi, v níž se narodili a žijí, a neřešili hned svoji obtížnou situaci emigrací, neboť Kristus žádá od svých vyznavačů oběti.

Tag des Herrn 5/2001

●Zemřel iniciátor „Matky Boží v exilu“

V lednu zemřel v Brně ve věku 75 let dr. Emil Petřík, první oratorián salesiánské oratoře v Brně-Zabovřeskách. Po válce se stal redaktorem Národní obrody, v níž

upozorňoval na neslučitelnost marxismu a křesťanství. Byl již tenkrát pronásledován komunistickou Státní bezpečností, která v kritických únorových dnech r. 1948 zavraždila ve vězení lidoveckého poslance ing. Renáslava Sochorce. Dr. Petřík uprchl do USA, kde prožil 42 let pod ochranou benediktinů českého původu v Lisle u Chicaga, kde se věnoval publicistické práci. V r. 1968 poloilegálně navštívil Československo, aby se setkal s brněnským biskupem mons. Karlem Skoupým. V Americe byl spoluiniciátorem postavení sochy P. Marie, jež měla být jakousi satisfakcí za mariánskou sochu na Staroměstském náměstí v Praze, zničenou rozvášněným davem 3. listopadu r. 1918. Byla nazvána „Matka Boží v exilu“. R. 1994 zorganizoval dr. Petřík její převoz do Prahy, kde byla díky opatovi strahovského kláštera mons. Michaelu Pojezdnému postavena ve strahovských zahradách.

Dr. Petřík se vrátil r. 1990 do rodného Brna, kde žil až do smrti u své sestry. V jeho osobě odchází významný organizátor katolického spolkového života v exilu a vroucí mariánský ctitel. Kéž Matka Boží v exilu, kterou tolik ctěl a miloval, ho uvede do společenství svatých a světic Božích.

-rm-

●Hlásí se „Pochod pro život“

Jednou z aktivit, které vyvolala Deklarace práv počatého dítěte, jsou i čtenější veřejná vystoupení ve prospěch života. A to jak života ohroženého v těle matky, tak i života těžce nemocných a starých lidí. Po nedávném semináři o počátku lidského života a řadě přednášek Doc. Petra Hacha na toto téma, vyjdou ochránci života na svůj už tradiční jarní Pochod pro život. Tentokrát se bude konat 24. března v Praze. Uvítání a zahájení bude na pražském Staroměstském náměstí ve 14 hodin, průvod projde pěší zónou na Václavské náměstí a skončí u sochy sv. Václava.

Pro obnovu pochodu (po dvouleté přestávce) se rozhodli tři vyhláševatelé deklarace - Hnutí pro život, Občanský institut a Asociace pro právní ochranu dětí. Jak uvedl předseda asociace, poslanec Jiří KARAS (KDU-ČSL), smyslem této akce je připomínka jedinečné hodnoty lidského života. „Je důležité klidnou a nenásilnou formou veřejně zdůrazňovat právo každého se narodit a přirozeně zemřít. Samozřejmě půjde také o pozitivní zapůsobení na svědomí těch, kdo stále ještě nechápou zlo umělých potratů,“ řekl poslanec Karas. Podle jeho slov není vyloučeno, že v souvislosti s touto akcí bude vyhlášen 25. března jako Den nenarozených dětí.

(fp)

OBSAH

Obrácení	3
Ze života sv. Františka z Assisi.	4
Petr našich dnů	7
Život se zjevil a my jsme jej viděli.	8
Světlo nehrozí demografická exploze	10
Před beatifikací rodičů sv. Terezie.	13
Objevil jsem, že existuješ.	14
Perzekuce katolíků na území bývalého SSSR.	15
Dvojnásobný majster Korey katolíkom	16
Zmierili sa s Bohom	17
Rozhovor se sestrou Faustynou	18
Neděle Božího Milosrdenství	20
Srdce Ježíšovo	21
Když Ty mne podpíráš, nepadám	22
Paládium Hané	23
Návrat na Svätý Kopeček.	24
Rozhovory se Sylvou - Každý je jiný	26
At dostane rozum	27
O jednom domu a jednom společenství	28
Milé děti - Čím budu ve třetím tisíciletí	30
Poděkování	31
Zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 2/2001, ročník X.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 8 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2001: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

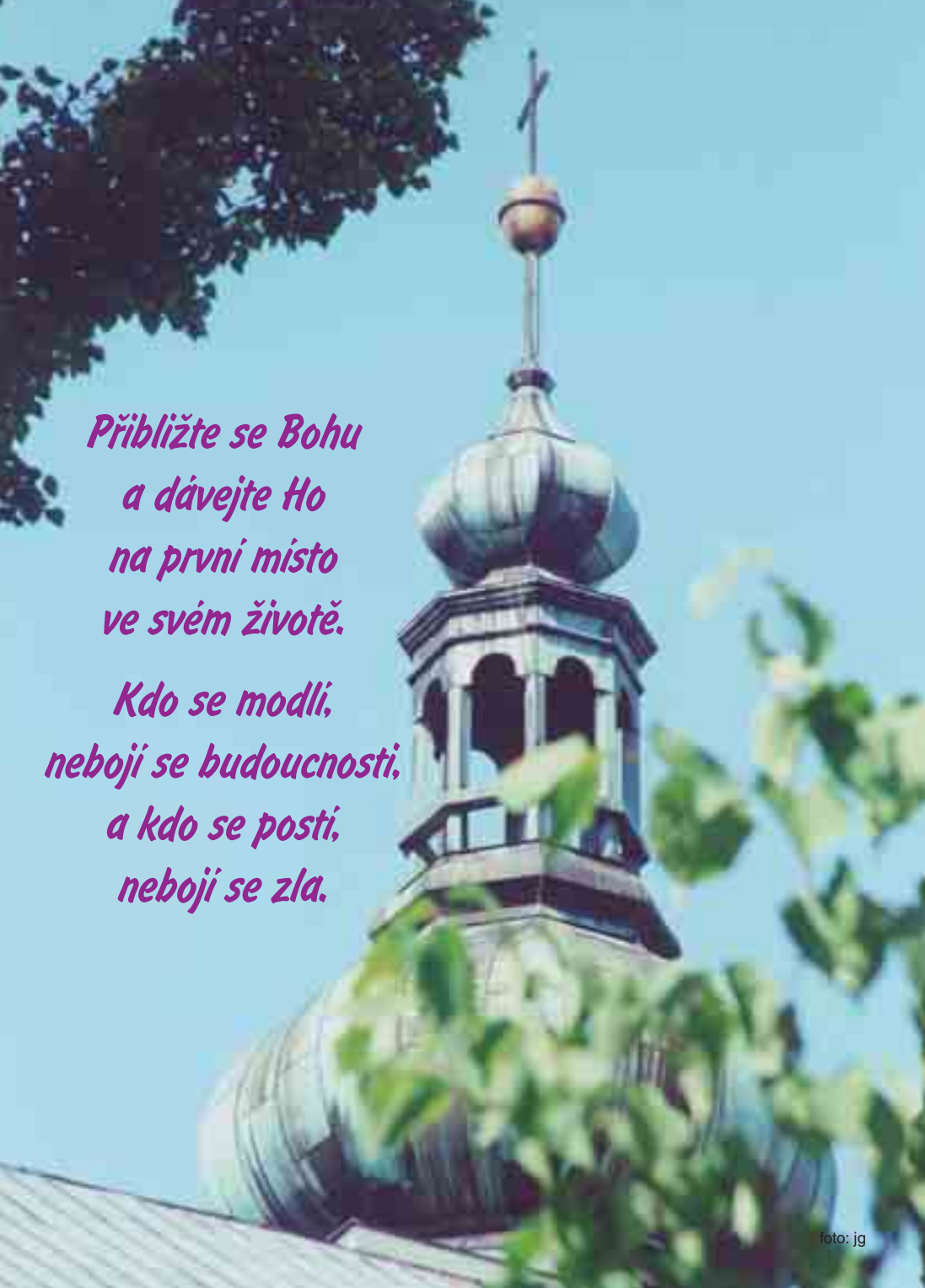
Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

**Důvěřuj,
já jsem
vítěz nad smrtí!**

**Radostné setkání
se zmrtyvchystalým Ježišem
přeje redakce
spolu se všemi bratry minority**

*Přibližte se Bohu
a dávejte Ho
na první místo
ve svém životě.*

*Kdo se modlí,
nebojí se budoucnosti,
a kdo se posti,
nebojí se zla.*